

19 Trollens Nyheter 96

Grundad julen 1965

Träffen på Alnö 1997

Under första veckan i Augusti (4 - 8) bär det av till Trollsykien för 29:e året. Trollsykien ligger på Alnö under 1997. Vi har pratat med vädergudarna och blivit garanterade väder under hela veckan. För en billig penning har vi hyrt två byggnader vid Slädaviken på Alnö. Nära till havsbad, 100 meter. Moderna lokaler. (Innedass)
Vi skickar mer information och anmälan senare.

Välkomna önskar
Ing-Marie
Ingemar
och Lars-Ove

Bilderna visar en del av nästa års träffplats. Slädaviken på Alnö. Kusinerna från trakten kring Sundsvall hälsar oss välkomna till en trivsamt vecka i augusti.

FISKETÄVLINGEN

Årets metartävling blev en ovanligt lyckad tillställning. Inte så mycket för själva fiskafänget, det var klen med napp runt stränderna där tävlingen avgjordes. Det var det extremt fina vädret som bidrog till att göra årets metartävling till en verklig höjdpunkt. Undertecknad gick omkring bland de tävlande

och videofilmade hela evenemanget. Även fast bilderna inte är av allra bästa kvalitet tål dom dock att visas på detta sätt.

Till vänster ses Åke fixa till sin utrustning för att sedan ge sig i kast med vad sjön kunde erbjuda. Det blev dock inte så mycket och resten av rapporten, skriven av Nils Holgerson, finner ni på sidan 19...

**Klumpe, ny i
Trollsykien**

Sidan 5

**Vad ska jag
skriva om?**

Sidan 14

**Var finns
våra rötter?**

Sidan 24

DAGS FÖR CHEFREDAKTÖRENS INLÄGG

Lennartsson har ordet

Så var då dags att lägga sista handen vid årets utgåva av Trollens Nyheter. I år har det gått förvånansvärt lätt att sammanställa materialet. Delvis beroende på att det mesta kom väldigt tidigt. Sven Ivarsson föregick med gott exempel genom att skicka sina manus redan i oktober. Det innebar naturligtvis inte att jag genast satte igång med att skriva in texten. Däremot innebar det att jag vaknade till och insåg att jag borde börja förbereda mig rent mentalt för vad som komma skulle.

Tyvärr har jag inte fått något manus av mina två yngre bröder. Bernie Olovsson kom inte i rätt stämning för att skriva något och Hans Olovsson återopade ungefär samma orsak. Synd, för det brukar vara rätt rolig läsning därifrån.

Bättre nästa år

Förhoppningsvis återkommer de nästa år, liksom ni andra som inte bidrog i år. En sak är dock tämligen säker, att även om jag får läsa varje manus ett antal gånger blir det inte tjugigt. Det är också fortfarande en utmaning i sig att tråckla ihop denna unika publikation varje jul. Tillgången till alla handa teknisk utrustning gör att själva sammanställandet inte tar så mycket tid i anspråk. Det innebär att jag numer sover som en

vanlig människa, även veckorna före jul. Annat var det förr i tiden när skrivmaskinen var det enda hjälpmedel som fanns att tillgå.

Året som gått

Det har hänt många saker under året. De flesta har varit trevliga och andra som har varit mer sorgsna. En stor förlust för vår släkt var Mor Karins bortgång tidigt på året. Vi vet dock med stor sannolikhet att hon slapp lida under sina sista dagar här i jordelivet. Vi kommer att sakna DIG.

Trollsykiens årliga släktträff var i år förlagd till Mällångsta i Voxnadalen. Där hade Kristina och Ingegerd med hjälp av syskon och andra inbjudit till sedvanlig trivselvecka i samhörighetens tecken, som sig bör. Jag vill på detta sätt passa på att tacka alla inblandade värdar för en strålande

vecka med hyfsat väder, bra övernattning och trevlig samvaro.

Vad övrigt som har hänt under året står att läsa i just denna publikation. Fantasin har verkligen flödat i vissa av de inskickade bidragen och fantasi är ingen bristvara i den stora republiken Trollsykien. Nästa års släktträff kommer att återbörda oss till den plats där det en gång startade, nämligen Alnön. Det är kusinerna från trakten kring Sundsvall som kommer att stå som värdar den första veckan i augusti nästa år. Boka veckan redan nu så är ni säkra på att få njuta av några höjardagar tillsammans med övriga Trollsykier.

Nya Trollsykier

Som ni kommer att märka i årets upplaga av TN, har det tillkommit en ny medarbetare och redaktör. Hon heter Åsa och har varit mig behjälplig med inskrivning av text på diskett. Detta har gjort mitt arbete mycket lättare. Hon har varit behjälplig på många andra sätt också, men det behöver vi inte gå in på här.

Som avslutning vill jag önska Dig, trogna läsare en riktigt God Jul och Ett synnerligen Gott Nytt År. Med hopp om ett återseende till sommaren då vi förhoppningsvis möts på Alnön.

TACK FÖR I ÅR

Trollens Nyheter

Grundad Julen 1965

I redaktionen:

Chefredaktör och ansvarig utgivare:

ERIC LENNARTSSON

Lokalredaktioner spridda över hela Sverige, från Ystad i söder till Sundsvall i norr.

DET VAR PÅ DEN GAMLA GODA TIDEN!!

När man blir gammal sitter man ofta tillbaka i länstolen och tänker tillbaka på barndomsåren. Ofta kommer tankarna när det blir dags att bidra till TN:s julutgåva.

Det är väl ingenting att skriva om tänker man då förstås, men kanske ändå. Det kan kanske

Sparka boll kunde vi, även om vi inte hade ordentlig utrustning.

vara till glädje och även till nytta, i viss mån, för den yngre generationen att veta något om hur det var "vid den tiden..." som det heter i julevangeliet.

Det fanns ingenting

I dagens gammelgubbars och gammelgummors barndom fanns inga barndaghem och lekskolor. Några få fotbollsplaner fanns på de större orterna, men inga färdigställda ishockey- eller bandybanor. Ishockey var förresten knappt påtänkt vid den här tiden i vårt land.

Då skulle man väl kunna tänka sig att vi satt inne hela dagarna och klippte pappersdockor eller något åt det hållet. Men så var det nu inte alls. Det var tvärtom mycket sällan vi höll oss inomhus.

Fotboll och i viss mån friidrott var för pojkarna den huvudsakliga sysselsättningen. Problemet var bara att vi sällan eller aldrig hade någon boll. Vi var alltså

Av Eric Algotsson

ungefär som dom här människorna på sinnessjukhuset som elaka personer brukar berätta om. Dom hade fått ny simbassäng med trampoliner vid sjukhuset och patienterna hoppade och lekte för det vilda.

- Det här är jätteroligt, sa en av patienterna. Och i morgon blir det ännu roligare för då får vi vatten i bassängen också.

Det handlar om fotboll

Men nu handlade det alltså om fotboll. Föräldrarnas ekonomi var inte den bästa och att köpa en fotboll till barnen skulle ha varit en oerhörd lyx. Men det gick lika bra med en stark papperspåse som man fyllde med mindre pappersbitar och därefter knöt om snören åt alla håll. Sedan var det bara att sätta igång. Även om bollen knöts om flera gånger såg den ändå, när matchen var slut, ut som en dåligt hopbunden halmkärve.

Hockey var knappt uppfunnet, men bandy spelade vi desto mer av.

Den första fotbollsplanen hade vi på den då obebyggda tomten där Strannas närmaste grannar, Backs, nu bor. En hel del sten var det även där men det fanns också

några släta fläckar och det fick räcka. Det hände dock att de mera välsituerade grabbarna från Njutångers- och Igesundshället gjorde besök i Långviken och hade riktig fotboll med sig. Då gick det förstås inte att spela på granntomten utan då fick det bli "Kohagen som låg bortom Korsbricka, ett stycke upp efter Viksvägen. Där skiftade korna med oss mellan de små beteshagarna och vi fick ta den hage som vid tillfället var befriad från kor. Stora komockor låg förstås över hela planen, både torra, halvtorra och färska. Ingen av lirarna lukade särskilt gott när matchen var slut - men det viktiga var ju att vi haft roligt och det hade vi.

Riktiga matcher

Ibland blev det också riktiga matcher mellan byarna. Långvikens stronga grabbar kunde till exempel möta Fegärde, Kvantjärn, Brunnsnäs eller något annat lag. Bortamatcherna gick väl bra, för som regel hade dom bättre planer på dessa ställen, men att ordna hemmamatcher var inte alltid så lätt.

"Morängestäkta", en numera igenväxt uttäkt mellan Långviken och Vik blev ofta räddningen. Problemet var att gräset alltid växte högt därborta. Man skulle kunna säga att gräset växte som gräs. Vi ville ju ha en någorlunda snygg plan när vi skulle gästas av lag från andra håll och det var inte alltid det lättaste att åstadkomma. Det var omöjligt att låna liar av våra föräldrar. Vi ansågs alltid för små att hantera sådana verktyg. Men nöden har ingen lag. Vårt lag samlades vid Moränge, ställde upp oss på led längs kortsidan, gick sedan i bredd och rev sedan med händerna gräset över hela planen. Ofta skedde detta precis innan lagen skulle finnas på plats och när

matchen väl började var ofta våra killar alldeles för trötta för att göra sig själv rättvisa. Men vann gjorde vi ändå – ibland...

Ägde inga skridskor

Bandyntertid var inte heller så helt enkel. Personligen ägde jag aldrig varken skridskor eller bandyklubba, men jag var med och spelade för det mesta. Ibland hade jag farfars gamla träskridskor med horn medan killarna från till exempel Iggesund kom med sina moderna "stupskridskor", en del hade till och med skridskor med skor. Vad jag beundrade dessa skridskovirtuoser.

Men med var vi förstås. De gånger någon annan hade farfars skridskor och jag själv var utan fick jag stå i mål. Det var inte det roligaste när Iggesundarna klippte till med sina moderna bandyklubbor. Själv hade jag en klubba gjord av en krokväxt al från strandkanten. Den var förstås något tillyxad, men tung ändå så det räckte mer än väl.

Bandybanan var det ofta vi själva som stod för även om Iggesundarna ibland kom och hjälpte till att forsla undan snön från isen. Det tar inte så lite tid för ett antal barn att med otympliga spadar och piasavakvaster befria en bandybana från snö, även om nu inte banan kom att hålla internationella mått.

Mycket text

Ojoj, vad mycket text detta blev. Det var inte alls meningen. Avsikten var bara att tala om att vi gamlingar hade oherrans roligt när vi var barn. Så det så...

HEJ. JAG ÄR NY HÄR!

Jag är på besök i Trollsykien, förhoppningsvis får jag stan-na. Det hör väl till god sed att man som nykomling presenterar sig. Mitt namn är Åsa, och min kopp-ling till Trollsykien går via allas vår chefredak-tör, herr Lennartsson. Jag är av medellängd, jag är "medel-viktig" och medelålders (Enligt statistiken blir den genomsnittli-ge svensken, finns dylik statistik i Trollsykien?, 72 år). Det heter att jag är arbetslös, men jag har väl aldrig arbetat, för tillfället som datalärare, så mycket som nu.

Jag har av redaktör Lennartsson fått erbjudande/ blivit beordrad att lämna ett bidrag till den anrika tidskriften Trollens Nyheter. Jag har, efter att ha studerat åtskilliga årgångar av tidningen, förstått att det är läge att skärpa de små grå. Det är ju genomgående en kusligt hög kvalitetsnivå på Er tidning! Alltså känner jag mig lite lätt skär-rad när jag nu attackerar tangent-bordet. Lite av nervositeten beror nog också på att jag aldrig tidiga-re varit "publicerad", men varför backa för svårigheter. Om man gjorde det fick man ju backa för själva livet och det vill jag då rakt inte göra!

Mitt bidrag till årets tidning är en liten episod ur min barndom. För den oinvidge är det kanske konstigt att jag, efter så många år, fortfarande minns. Alla som har syskon, gärna äldre syskon, tror jag dock förstår att en dylik hän-delse gärna dröjer sig kvar i hjär-nan lång tid.

"– Jag var väl en tio, tolv år och totalt ointresserad (då som nu) av sport. Min sex år äldre bror var en hängiven fotbollsentusiast, vare sig det gällde att själv utöva spor-ten eller att agera publik. Hans fotbollsintresse innebar även att

han var och varannan vecka spelade på tipset, med oftast hyfsat resultat, är lika med konanter i plånboken. Min plånbok var, och är, alltid för-färande tom, och jag blev väl antagligen influerad av brorsan.

Kunde han så kunde min-sann jag också! Jag hade ju sett hur han gjorde; det var bara att skriva lite kرافs på en tipskupong, betala insatsen och gå hem för att vänta på vinsten!

Sagt och gjort, jag gick till tobaksaffären och bad om en tipskupong, satte högst veten-skapligt dit mina eritor, kryss och tvåor och betalade min insats på 40 öre. (Jag sa ju att det var länge sedan...) "Högst veten-skapligt" betydde i det här fallet: Det lag som jag kände igen nam-net på satte jag som vinnare. Om jag inte kände igen något av lagen, eller om jag kände igen dem lika mycket blev det ett kryss. Med denna sk strategi lyckades jag i matchen Leeds-Sunderland plita dit en tvåa; alltså att jag trodde att Sunderland skulle vinna över Leeds. Fråga mig inte hur, för på den tiden (det var länge sedan...) var det ingen som kände till Sunderland! Stolt förevisade jag min tipsrad för storebror och han var nära att skratta ihjäl sig. Hur kunde han vara begåvad med en så'n tokig syster som trodde, och dessutom satsade pengar på, att Sunderland skulle vinna över supergiganten Leeds?!

Lördagen kom och med den tipsresultatet. Ni har väl redan gissat (eller kanske Ni minns...): Sunderland vann!!! Stor sensation i fotbollsvärlden! Jag fick totalt elva rätt (på den här tiden kunde man max få tolv, jag sa ju att det var länge sedan...) på mitt första

försök att bli förmögen på spel. Eftersom raden innehöll detta riktiga skräll-resultat blev utdelningen stor. På mina satsade 40 öre fick jag 183 kronor tillbaka, en hel förmögenhet för mig då (nu också, förresten). Det bästa till sist; min bror – experten – hade bara tio rätt! Det är något som jag aldrig glömmer!”

Åsa

Argusredaktör'n

Jag vet inte om jag vågar sända in några manus till TN detta år. Jag råkade nämligen komma hem till redaktör'n en dag, just som han höll på att läsa igenom en del manuskript han fått från andra medarbetare i Trollsykien. Besöket skrämde mig!

Där satt han och lusläste manus. Jag såg bara huvudet, eller snarare bara håret, på honom där han satt böjd över de många textarken. Jag såg hur han strök och ändrade, ändrade och strök. Det var tydligen ingenting som dög inför hans argusögon. Jag skyndade mig ta fram kameran, tog en bild och störtade sedan därifrån.

Nej, tänkte jag, i år blir det nog inget skrivet för min del. Jag skickar mina manus till någon annan tidskrift där det, förhoppningsvis, finns någon mindre nogräknad chefredaktör. Där kanske också mina texter kan slinka igenom.

Tyvärr är det nog för sent att varna er andra, så det lär väl bli en TN i år också – trots allt.

Eric Allgotson

Trollsykiens nye figur:

KLUMPE BERÄTTAR OM ÅRET I OMBERGSSKOGEN

Hej, mitt namn är Klumpe. Jag är ett troll som lever djupt in i Ombergs skogar, nära en plats som heter Elvabokar. Där har jag bott själv ända sedan jag flyttade från min trollmor då jag var 1800 år gammal.

Nu är jag 3100 år gammal och kan nästan kalla mig ett vuxet troll, trots att jag bara är av medellängd och lite extra rund över magen.

Jag tänkte berätta för er hur mitt år har varit härnere i skogen, då jag ju nästan inte någon gång under hela året har hunnit att hälsa på mina trollkusiner, trollfarbröder, fastrar och annat löst folk.

Ny figur introduceras för Trollsykierna. Berättar om Klumpe gör Ulf Henriksson.

kor att må bättre.

Människor kan ibland bli ensamma (ja för de är ju inte som oss troll, där slakten håller ihop och hjälps åt) och då kan jag göra så att de får träffa andra människor så att de inte skall bli sorgsna.

De där människorna som är lite yngre, har en vana att springa runt på sta'n och så dricker de och så blir de ibland dumma mot varandra eller kanske somnar de i en snödriva. Därför har jag hjälpt till att utbilda andra unga som hjälper dessa vilsna och trötta. Så jag gör mycket nyttigt på jobbet.

Det gör mig glad

En annan sak som gör mig glad (fast också lite blyg) är när jag träffar min käresta. Hon kommer från ett annat land. Det ligger rätt så långt bort, för det är bortanför slätten och skogen, tvärs över det stora vattnet och så över slätten och kullarna igen innan man når hennes hem.

Hon kom till mig en dag i mars och hälsade på och då gjorde vi många skojiga saker tillsammans. Vi såg film på min TV, vi hälsade på en massa människokamrater och vi for till Scandinavium i Göteborg och såg en konsert med de gamla gubbarna i Status Quo. Oj, vad det svängde!

Jag tycker jättemycket om musik, speciellt när de spelar högt och det svänger. Fast i sko-

Ett omtumlande år

Året har varit mycket omtumlande och några saker har hänt som gjort mig så där ledsen, så det runnit saltvatten ur ögonen på mig (ja, det var inte för att jag druckit för mycket, utan så där som människor gör när de går omkring och är sorgsna).

En händelse i början på året som gjorde mig ledsen var att min trollfarmor lämnade trollivet och lever nu uppe i trollhimlen. Jag tror att de är väldigt lyckliga nu när de får vara tillsammans igen.

På mitt arbete (ja, jag måste arbeta för att få ihop pengar till mitt dyra leverne här i skogen) så var början på året ganska spännande. Hela mitt jobb går ut på att hjälpa sådana där s k männis-

gen så kan jag ju inte spela så högt - näe, man måste ju tänka på granarna.

Klumpe blev kär under året som gick.

Min käresta var här i åtta dagar och det är en kort tid, speciellt när vi bor så långt ifrån varandra. Men under dessa dagar var det jag som svävade på små fluffiga trollhimmelmoln.

I april så åkte jag en vecka till henne för att försöka charma hennes föräldrar och det gick ju bra - för jag är ju ett riktigt charmtroll (ja, det säger trollmor i alla fall).

Favoriten volleyboll

Under våren och hela året förresten så ägnar jag mig åt min favoritsport - volleyboll. Ibland kallar mina vänner mig för Bolltrollet, eftersom jag är så duktig på att träffa bollen. Ibland har det dock hänt att de trott att det är jag som är bollen, men det brukar de märka när de skall plocka upp mig för att serva - för bollen brukar inte vara så tung. Eftersom jag träffar bollen så bra så passar de ofta till mig, men ibland blir det problem eftersom de har satt nätet så högt. Då måste jag ju hoppa och det är jag ju inte så bra på - näe, man får nog medge att ett troll inte är speciellt vigt.

På läger som vanligt

På sommaren var jag som vanligt på ett läger på Omberg. Det är jättekul att träffa människor och tillsammans busar vi och hittar

på rackartyg hela tiden. Dessa människor brukar lära sig utantillverser som de läser högt varje kväll och så sjunger de - ja, ibland riktigt vackert faktiskt.

Det var många pojkmänniskor på lägret i år så det blev mycket fotboll (och då håller jag mig undan - jag vet ju hur mina volleybollvänner misstar sig ibland på att jag skulle vara boll) och mycket bus. Men kul var det.

Men på lägret hände också något jättekonstigt. Det var som om blixten träffat mig rakt i huvudet. Det fanns en jättevacker ledarflicka på lägret, hon var vacker som ett troll och Klumpe, dvs jag föll som en fura för den vackra varelsen.

Den vackra varelsen lyckades nästan förföra mig, det oskyldiga lilla trollt, men jag kom ihåg vad trollmor berättat för mig om de vackra varelserna som försöker lura små troll in i dimman och ut på Surmossen. Jag kom ihåg att det enda botemedlet är att titta på en bild av sin käresta, så försvinner den förföriska varelsen.

Så det gjorde jag. Jag tog fram en bild på min käresta från andra sidan vattnet och förstod då att det var henne jag håller kär. (Trots detta dyker

denna vackra varelse upp i min närhet lite då och då - kanske måste man göra något mer enligt sägnen - jag får nog fråga trollmor om det)

När hösten kom så tog mitt jobb mer tid igen. Jag ägnade min mesta tid åt att utbilda människor om varför det är så bra att hjälpa varandra.

Men så plötsligt en dag i oktober kom min chef till mig och sade att det inte fanns mer pengar, så jag

kunde inte få jobba mer med att hjälpa människor (och det har jag ju faktiskt gjort i 1000 år nu). Jag blev jätteledsen och visste inte vad jag skulle ta mig till. Så jag ringde till en kamrat som bor bortanför

Kolmårdsskogen på en plats som heter Nyköping och berättade vad som hänt. Då sa hon - kom till oss istället och fortsätt jobba med att hjälpa människor. Jag blev så glad så jag tog ett glädjeskutt (ja, jag lyfte minst med 3 mm från marken med båda fötterna).

Nytt jobb

Så när du nu läser detta har jag precis börjat mitt nya jobb och vem vet, kanske stöter jag ihop med mina trollkusiner som bor i skogarna runt i kring Nyköping.

Inte nog med det, när jag var som allra mest ledsen, så sa min käresta från andra sidan vattnet att hon ville besöka mig igen. Så härom veckan kom hon hit igen och nu har vi börjat prata allvar

om framtiden, om att hon skall flytta hit, att vi skall byta ringar och ha fest (vi har inte bestämt om vi skall byta näs- eller örringar än) och

Så här ser Klumpe och hans käresta ut när de har förklätt sig till människor.

att vi ska skaffa trollungar.....

Ja, det vore väl på tiden kanske att jag som nästan är ett fullvuxet troll bildade en riktig trollfamilj och såg till att Trollsykien får ytterligare ett par invånare.

Nej, nu måste jag faktiskt kila - men jag lovar att komma tillbaks med en rapport i TN nästa år. Tills dess önskar jag er alla en God Helg.

Ulf Henriksson

TILL MINNE AV MOR KARIN PÅ STRANNA

Nedtecknat av Jerker Algotsson

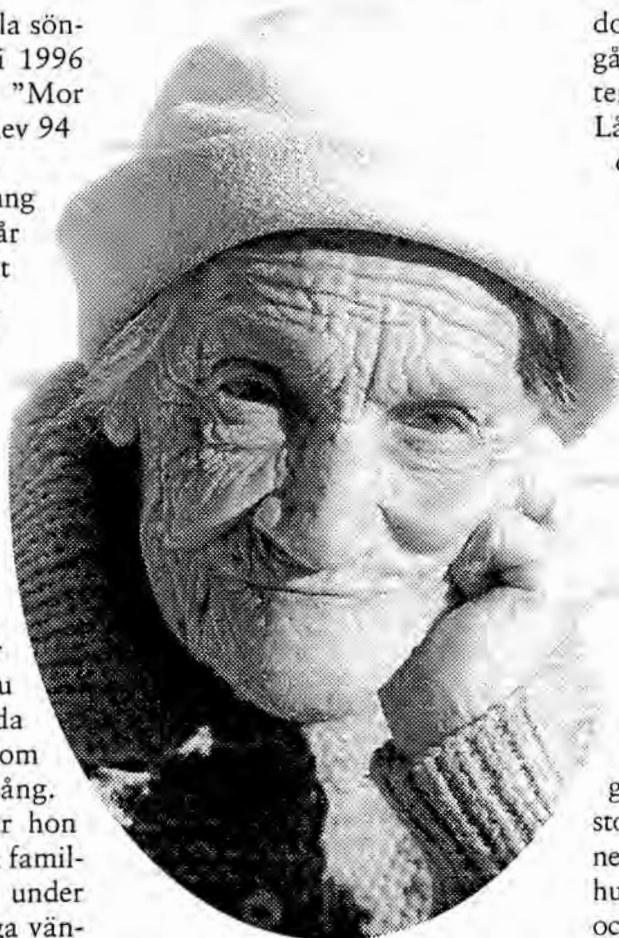
Sorgen drabbade oss alla söndagen den 28 januari 1996 när budet kom att "Mor Karin" lämnat oss. Hon blev 94 år, 6 månader och en dag.

Även om sorgen känns tung när en kär anförvant går bort ska vi ändå glädjas åt att hennes eventuella lidande blev kort. Hon insjuknade bara en vecka före dödsdattet och eftersom vi under den veckan inte kunde få kontakt med henne vet vi heller inte om hon upplevde något lidande. Vi ska också glädjas åt att vi fick ha vår mor hos oss under så många år. Hon var ju också ovanligt vital ända fram till sjukdomsfallet som ledde till hennes bortgång. Under hela sin levnad var hon medelpunkten för alla våra familjer. Dessutom hann hon under årens lopp skaffa sig många vänner som vi vet deltar i vår sorg.

Mycket att skriva om

Det skulle kunna skrivas hur mycket som helst om Mor Karin, "Karin på Stranna", "Murklan" eller vad vi nu vill kalla henne. De flesta har tagit del av de minnesbilder som finns bevarade längs en hel vägg på "Stranna" och dessa säger en hel del - dock långt ifrån allt - om hennes händelserika liv. Det finns säkert möjligheter att även i fortsättningen göra besök där och "minnas..."

Mor Karin och pappa Algot gifte sig när de var 22 respektive 26 år gamla. De hade då turen att få köpa en liten gård i Vik för en, även efter dåtida mått, mycket rimlig penning. Några år senare fann de en tomt i Långviken, just på den plats där de stigit i land den dag de skulle gå till prästen

"Mor Karin på Stranna"

för att gifta sig. Platsen kallades redan då "Brudlänningen", eller för att använda ett modernare språk, "Brudlandningen". Det var åtskilliga brudpar från västra sidan Viksjön som på den tiden satte i land båten på denna plats för att sedan forvandras fram till kyrka eller prästgård för att ingå äktenskap. Efter diverse protestskrivelser ändrades också "Strannas" gatuadress för några år sedan från Långviksbacken till det naturligare och mycket vackrare Brudvägen.

Barndomen i Vik

Den äldre kullen av barn fick uppleva sin allra tidigaste barn-

dom i den lilla stugan i Vik, innan gården "märktes ned" för att vintertid köras över isen till Långviken och återuppbyggas på den nyförvärvade tomten, som alltså sedermera kom att heta "Stranna". Under tiden arbetet med uppbyggnaden pågick bodde familjen under tre år på Godtemplarhuset i Njutånger. Hösten 1933 skedde inflyttningen i Långviken.

Vi som tillhör den "äldre kullen" av barn var då 10, 7 och 6 år gamla. Alla minns vi flyttningen mycket väl. Strannatomten kunde vid den tiden liknas vid "stenröset bort i backen". Men mitt i stenröset där nere vid sjöstranden stod den vackra gården och vi var både lada och stolta över att få byta ut rummen i nedre våningen av Godtemplarhuset mot denna underbara bo- och lekplats.

Egentligen är det helt ofattbart hur Strannatomten kunnat bli vad i dag är. Ingen nutida besökare kan egentligen tänka sig hur det en gång såg ut. Allteftersom pappa bröt sten odlade mamma upp jorden. Det blev ganska snabbt både blom- och grönsaksland. Det sistnämnda naturligtvis mycket viktigt för familjens försörjning. I någon mån hjälpte förstås också vi barn till, om inte annat med att ibland dra veven på stubbrytaren.

Mamma hemma

Vi hade ju också förmånen att under hela vår barndom få ha mamma hemma. Det började i slutet av 1930 och början av 1940-talet bli "modernt" att mödrarna skulle ut i arbetslivet. Vi vet också att mamma fick många gliringar för att hon inte

"tog jobb". Något som hon inte alls brydde sig om. Hon var istället en mästare i att ta vara på allt och hålla hushållskostnaderna nere och därigenom bidra till familjens överlevnad i lika hög grad som om hon skulle ha "tjänat pengar". I det fallet var mamma och pappa helt överens.

Vi barn har all anledning att känna tacksamhet för våra föräldrars beslut. Därigenom fick vi en lugn och harmonisk uppväxt. Vår skolgång gick bra och varje dag efter skoldagens slut var det tidningsutbärning i socknen. Sedan var det skönt att på kvällskräken komma hem till mamma och få lite pannkak eller grönsaksoppa eller vad det kunde vara. Då hade vi ju också hela dagen levt på våra hårda smörgåsar och en pava mjölk. Tack mamma för din omtanke.

Sju syskon

Så småningom blev vi sju syskon och jag tror att vi alla känt oss lika väl omhändertagna och älskade från barndomen och upp till vuxen ålder. Vi har hela tiden haft mamma som en centralfigur. Henne har man alltid kunnat diskutera både bekymmer och

glädjeämnen med. Hon har alltid helhjärtat ställt upp för oss alla. Hon blev symbolen sammanhållningen inom familjen ända till livets slut.

Hon älskade och blev älskad av alla barnbarn och barnbarnsbarn. Ändå måste vi förstå att det många gånger blev jobbigt för henne när vi kom hem till "Stranna" med våra stora familjer. För henne var dock tesen att "det finns plats för alla i härbärgen" alltid levande.

I Trollens Nyheter medverkade hon under alla år, fram till dess hennes händer vägrade att hålla i pennan, med både roliga och allvarsamma inslag. Skriva kunde hon ju verkligen. Redan från 1930-talet och framåt medverkade hon med sina "DeKå-kåserier" och andra artiklar i ortstidningen.

Vi minns

Vi kommer alla att minnas Mor Karin för hennes godhet, strävmahet och varma omtanke om oss barn och efterföljande generationer.

Far har sträckt ut handen
Mor har fattat den...

Vila i frid.

Till minne av Mormor

Jag vill tacka Dig för att Du har gett mig, både tröst, råd och stöd. Ditt fårade ansikte skall jag alltid minnas och jag tror att det var som Du sa, skrattrynkor. För en människa som Du, alltid glad och snäll mot alla, kan väl inte ha annat än det. Du kommer alltid att ha en plats i mitt hjärta.

Farväl och sov gott Mormor.

Kristina

Trädgårdsproblem

Det är inte lätt att vara nybliven husägare med en tomt som kräver trädgårdsverktyg. En dam klev in på Vargöns Järnhandel i våras, pekade på en grep som hängde i skylten och sa:

"- Jag skulle vilja ha en sådan där gaffel."

Expediten gick iväg och hämtade en grep och tog samtidigt med sig en snöskyffel, modell större.

"- Varsågod, frun, här är gaffeln, det ska inte vara en sked samtidigt."

Trollsykien 1996

Ett år har gått av förväntan att vi skulle få träffas här på Gläntan.

Hit vi kom från syd och nord

till ett dukat kaffebord.

Ingegerd och Kina har stått i. All den goda maten, den fick vi.

Alla mina morbröder och mamma,

ja, dom kommer ju från Stranna.

Denna plats som ligger mellan vatten och grönska, ja, vad mera kan man önska.

Jo, att vi mor Karins önskan anamma:

- Låt släkten bli kvar på Stranna!

Nu tjugooåttonde träffen är till ända.

Ja, vad kan nu mera hända?

Jo, att vi mot den tjugonionde börjar arbeta.

Och jag som skrev detta, jag heter MARGARETA

OLYCKAN

Av Nils Holgersson

Svea hällde upp påtår till Allan, som satt och bläddrade i det "röda husorganet", hon satte tillbaka kaffepannan på spisen.

– Ska ni verkligen jobba idag?, sa hon.

– Ja vi vaffö inte?

– Men det är ju Allhelgonada'n, ni måste tänka på grannarna.

– Den som arbete synde inte, o vi ska bare borre nåre nye hól nere i gropa. De va ett skótt som geck snett igår så vi måste borre ett par nye hól, svarade Allan.

Allan sörplade kafe

Allan sörplade i sig kaffet, tittade ut genom fönstret på det snövita landskapet. Det hade kommit en dryg decimeter snö för en vecka sedan och den låg fortfarande kvar. Det hade varit under nollan hela veckan och sista nätterna hade det varit nere på 10 grader. Han tittade ner mot landsvägen och såg fyra ungar komma traskande.

– Jaha, nu ska ungane ner te Lakvika o åka skriskor, sa han.

– Næe, ä dom inte rektige! Isen kan väl inte bära än. Å Ingrid mä?

– Dä ä ingen fara, nyisen ä seg den. Hela Viksjön ligge ju nästan. Du ska få se att Pelle gå ut mä sparken ida å tar en abborre. Jådå, Ingrid ä allt mä.

– Dä få ja allt ge mä ner te Alma å säga te.

– Bry dig inte om dä du, fö dä komme nog Jonke bare å snöra på sig traskriskorna å åka över isen te Nordqvists fö å hämta hem na. Lakvika håller bare de hälle sig borta frå trumma, å dä vet de ä.

– Ja, men...

– Inga men nu, nu hör du va ja säger, isen håller. Næ, nu få ja allt gå ut, ja ser att Kalle redan börja dra unna flakana fö hôle.

Allan reste sig och gick, han tog vägen genom källaren och stoppade en plunta i bakfickan på blåbyxorna, det var inte så mycket i den, men ett par "värmare" var, skulle det nog bli.

UNGARNA NERE VID LAKVIKA, MED VÄATRUMMAN.

Barnen hade kommit förbi bankvaktstugan och traskade vidare förbi Nordqvists och det gamla godtemplarhuset innan de svängde av landsvägen och gick över järnvägen till Lakvika. Lakvika var egentligen en del av Viksjön, men hade blivit avskild från sjön när järnväg och landsväg drogs tvärs över viken. Det enda som nu förband den med sjön var en trumma som låg under järn- och landsväg där vattnet kunde röra sig fram och tillbaka beroende på vattenståndet i sjön.

Tog på sig skridskorna

När dom kom ner till viken började de ta på sig skridskorna. Sven och Ingrid hade järnskridskor som de drog fast med läderremmar. Jan Evert hade alldeles nya skridskor som kallades "halvrör". Dom var alldeles sil-

verblanka och han hade en liten vev som han drog fast dom på pjäxan med. Nils hade ett par träskridskor som han knöt fast med snören.

"Man skulle ha såna som Jan Evert", tänkte han, "Fy sjutton va fina dom är, såna ska jag önska mig i julklapp, får jag inga ska jag spara ihop till dom, de går ju lätt nu när jag ska få påökt." Han och Sven gick med tidningar på morgnarna, deras pappa var ombud för lokaltidningen, och en kväll när han varit inne i stan på tidningen kom han hem och berättade att de skulle få högre månadslön efter nyår. Nils skulle få 6:50, nu hade han 3:25 i månaden. Sven skulle få 12 kr mot 6 kr nu.

Flakarna över brunnsålet

Kalle hade hunnit dra undan alla flakarna över brunnsålet när Allan kom ut.

– Jasså, du komme nu, ja trodde ja skulle bli tvungen å gå in å ruska liv i dej.

– Hörre du, ja ha vart vaken sen fem, å ja ha sutte å läst en sak i tininga u ta två ungdomar i parti,

Johan Takman å Hedda Firscher om "Nej till Atomvapen", å ja kan inte begripa att ni sossar...

– Næ, stopp nu Allan, nu ska vi inte prata poletik, nu ska vi

spränga brunn..., men du, nog skulle då vart bra mä en liten, liten atombomb, då hade vi kunna gjort brunn i ett nafs.

Båda två skrattade gott.

– Jae du, då skulle vi nog få vatten te hela Långvika...Ska vi veva opp lite sten, inna vi börje borra, sa Allan.

– Jo, då ä nog bäst vi gör dä, ja gå ner å plocke i, om du veve ner tunna, sa Kalle.

Sen studerade han berget en stund, satte borret mot berget och sa:

– Vi slör det första hôle här, dä tro ja bli bra, va tro du?

– Jo, dä bli nog bra, sa Kalle och tog släggan.

– Lugna dä nu, vi ska allt ha en värmare först, sa Allan och drog upp pluntan.

– En liten en då, sa Kalle.

Kalle tog emot pluntan, drog av

Allan vred borret, och nästa slag kom. Jämna dova slag hördes över Långvika från brunnshålet.

På Lavika var "bandyspelet" i full gång. Visserligen var det bara Jan Evert som hade riktig bandyklubba, men de andra hade varit i skogen och letat upp lämpligt böjda kvistar som användes som klubbor. Någon boll hade man inte heller, men Sven hade hittat en frusen hästskit på vägen mot Gåsfjard. Den var rund och fin och gled lätt över den blanka isen. Man hade lagt några pinnar till mål. Just nu stod det 3-2 till Sven o Ingrid. Jan Evert o Nils hade vunnit första matchen med 5-1. Man spelade om först till fem mål. Snörena på Nils skridskor gick upp med jämna mellanrum. Just när han höll på att knyta dem lyckades Sven dribbla av Jan Evert hästskiten och stormade mot mål.

– Stoppa han Nils!, ropade Jan Evert. Nils hann inte upp, utan Sven föste in hästskiten i mål.

– Dä kan inte gillas, ropa Nils, ja måste ju knyta skriskon.

– Dä gills visst, sa Sven. Lär dä knyta rektiga knutar, 4-1 står det.

– Okey då, sa Nils, samtidigt som han svor för sig själv över snörena. Han åkte bort och hämtade hästskiten, slog den till Jan Evert, och spelet fortsatte.

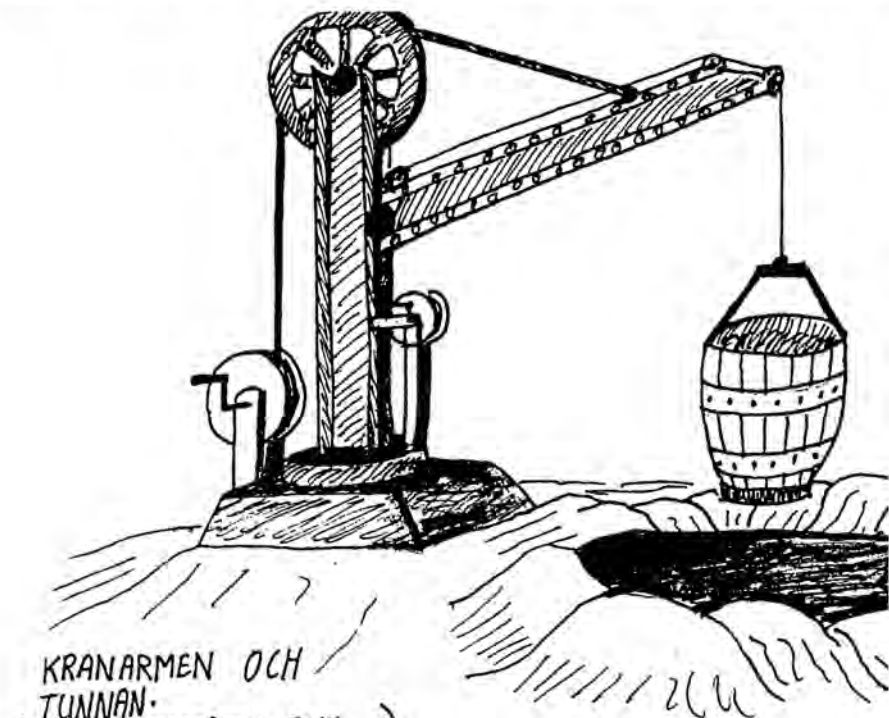
Kalle höll upp med slagen

Kalle höll upp med slagen och Allan drog borret ur hålet. Måttade avståndet från grankransen till borrspetsen med ögat.

– Ja, vi ä nere 12-13 tum, sa han.

– Vi måste nog ner en 3 tum te, sa Kalle. Allan bytte till ett längre borrh, satte över granriskransen på det nya borret och stack ner det i hålet.

– Han vässer allt konera fint Gustav Adolf, fan va bra borrena biter. Dä ä allt bra å ha en smé i byn. Nä, nu tar vi oss en djäväl te, innan vi börje, sa han. Han tog fram pluntan, tog en klunk, grinade illa, och räckte pluntan

KRANARMEN OCH
TUNNAN.
(OBS. ILLUSTRATÖRENS EGNA
PATENTERADE KONSTRUKTION.)

Kalle klättrade ner

Kalle klättrade ner på stegen till brunnsbotten, brunnen var ungefär 6 meter djup. Allan svängde kranarmen med järntunnan över brunnshålet och vevade ner tunnan. Kalle fyllde den med sprängsten och Allan vevade upp den, drog kranarmen åt sidan, släppte ner tunnan på backen och välte ur stenen. Detta upprepades tre gånger, sen tyckte Kalle att det var bra. Allan tog tre borrh, en slägga och några granruskor och klättrade ner till Kalle. Han bröt några toppar från en granruska och band dem till en krans runt det kortaste borret. Han blötte kransen i en vattenpöl, som bildats intill pumpen som pumpade upp vattnet som rann i brunnen.

kapsylen, och satte den mot munnen. Den fräna finkeldoften gick inte att ta miste på.

– Jaså, du gö eget än, ble du inte av mä apparaten i våras.

– Joo, visst, sa Allan och skrattade, men du förstår, en få va som skatera, en få ha flere utgångar, å skogane å Gåschel ä snåriga.

Han tog pluntan, tog en rejäl klunk, grinade illa och fortsatte.

– Dä ä svårt å fåt rent, men blanner en ett mä svagdrecka, bli dä skaplit.

Släggan höjdes

Allan satte sig på granruskorna och satte borret på den punkt han pekat på tidigare. Kalle höjde släggan och slog första slaget,

till Kalle.

- Nä, dä ä bra fö mäg, sa Kalle.
- Åh fan, ä du rädd Agda ska känna lukten.
- Nä, dä ä bra nu... men ja stå ä lure på skotte igår, ja kan inte begripa att dä inte geck bättre.
- Åh, iblann går ä snett, dä va väl lösare berg på den sia ä hårdare här, sa Allan och peka där dom höll på att borra. Å dä geck dä bare åt dä hålle. Nu gör vi dä här hôle klart, ä sän ett där ä ett där, sa han och peka. En ä en halv gubbe här ä en i vart hól där, dä ska du få se på sjutton. Allan satte sig tillrätta på granruskorna, stack ner borret i hålet.
- 3 tum te, Kalle, sän ä dä min tur ä hålla slägga, sa Allan.

SVEN HÄMTAR EN NY HÄSTSKIT.

Slagen dunkade taktfast

Slagen dunkade taktfast. Kalle såg hur Allan lyfte och vred borret en bit mellan slagen. "Han ä allt en hejare på å styra borret", tänkte han. "Hålen blir runda å fina å aldrig att han sätter fast ett borr". Själv hade han svårt för det, hålen ville gärna bli trekantiga. Släggan höjdes och föll igen mot borrets skäggkransända. Kalle hann förnimma att släggans vanliga stumma studs ej fanns där, det var som borret bara

sjönk efter för släggans kraft. Han såg också Allan vända sitt ansikte upp mot honom innan ett enormt tryck mot bröstet förde honom bakåt och allt blev vitt och sedan lika hastigt svart.

- Jan Evert slog iväg en passning till Nils, hästskiten studsade över Nils klubba och gled över isen bort mot trumman som gick under järn- och landsvägen. Nils och Ingrid jagade iväg efter hästskiten. Då hördes ett kort men kraftigt dån. Båda stannade upp
- Va va dä?, ropade Ingrid.
- Dom spränge brunn ovanför järnvägen, ropade Sven.
- Hästskiten!! Ropade Jan Evert.

- Ingrid och Nils vände sig om, dom såg hur hästskiten hade glidit ner i det öppna vattnet vid trummans öppning.
- Jaha, nu kan vi inte spela nå längre, dä blev oavgjort 2-2, sa Jan Evert.
- Va dä oavgjort, dä ä ju avgörande match, ja hämtar en ny hästskit, sa Sven och åkte mot standen.
- Dä ä klart vi ska spela färdit, sa Ingrid.
- Bara fö att ni leder mä 4-2 va, sa Jan Evert.

- Svea stod vid diskbänken och sköljde potatis när skottet gick. "Näe, skjuter dom i alla fall, fast jag sa till", tänkte hon, "ja få gå ut o säga till dom!". Hon torkade av händerna och kikade ut genom köksfönstret för att se var gubbarna var. Ingen av dom syntes till. Hon fick se Agda komma springande över potatislandet mot brunnen, och från andra hållet kom en av Brunzellspojkarerna springande. Hon skyndade sig ut genom dörren.
- Ring efter doktorn!, skrek Agda.
- Dä ha Isedor redan gjort!,

ropade Edor, det var han som kom springande från Brunzells.

Svea sjönk ner på trappan. "Herre Gud, dom har sprängt sig", tänkte hon. Hon såg folk som kom springande från alla håll, men hon orkade inte resa sig. Hon såg två stycken klättra ner i brunnen och någon började fira ner tunnan.

En ny hästskit

Sven hade kommit tillbaka med en ny hästskit och spelet böljade åter fram och tillbaka över isen. En stund senare kom en bil från Iggesundshället, den hördes på långt håll för den tutade med jämna mellanrum. "Va ä dä", ropade någon av ungarna och alla satte fart mot järnvägsvallen, de hann precis klättra upp på val-len för att hinna se en svart Dodge tutande köra förbi i hög fart.

- Dä va Linnman, helvete va han körde, sa Sven.
- Dä va en mä vit rock som satt i baksäte, sa Jan Evert.
- Dä va nog doktorn, dä ä nog nån som ä sjuk, sa Sven.

Dom klättrade ner och fortsatte spelet. Det stod 4-4, nästa mål var avgörande. Sven kom fri och slog iväg hästskiten mot mål, men den studsade till alldeles framför mål och for åt sidan. Nils hämtade hästskiten, gick förbi Ingrid och slog den till Jan Evert. Han lyckades ta sig förbi Sven och hade öppen väg mot målet. Just då hördes ett nytt tutande från Iggesunds hållet. Sven, Ingrid o Nils åkte bort mot järnvägsvallen och klättrade upp. Det var en vit ambulans som kom. Den körde ännu fortare än Linnman gjort.

- Dä ha nog vare e olycka, sa Ingrid.
- Vi vann! Jag gjorde 5-4, ropade Jan Evert.
- Spelet ä avbrute, sa Sven.
- Dä ä dä inte alls, sa Jan Evert, ja hörde ingen som blåste av.
- Nä, visst, o ingen ha sett dej

göra mål, sa Sven.

Sven och Jan Evert fortsatte att bråka med varann, och något mer spel blev det inte. Ambulansen körde tillbaka mot Iggesund, Nils och Ingrid var uppe på vallen och tittade. Ingrids bror Birger kom och hämtade Ingrid, hon skulle hem och äta. Pojkarna lade ut pinnar på isen så att man fick en rundbana. Sedan tävlade man för att se vem

som var snabbast. Birgit, en kusin till Sven och Nils, kom med sina skridskor.

– Ha ni hört va som hänt?, sa hon.

– Nä, va då?, sa Sven.

– Dom som gräve brunn på andra sidan järnvägen ha blitt sprängda i brunnen. Dom feck hissa opp dom i tunna, å pappa sa att han trodde dä bara va slarver kvar å dom.

– Nä, fy sjutton, sa Sven.

Nils mädde illa

Nils kände att han mädde illa, hanåkte iväg för att slippa höra mer, han plockade upp en isbit och stoppade i munnen. Birgit satte på sig skridskorna, men det blev inte så mycket åkt. Både Sven o Jan Evert ville gå hem och det var Nils bara glad för. Barnen traskade hemmåt. När man kom till järnvägsövergången till husen ovanför järnvägen svängde man upp där, man gick fram till avtagsvägen upp till Brunzell's. Där stannade man. 60-70 meter längre fram såg man brunnhålet och kranen.

Snön var nertrampad runt brunnhålet. Flera röda fläckar syntes i snön. Även på den svarta

tunnan syntes röda fläckar.

– Va blo... fy sjutton va blo, sa Jan Evert.

Nils vände sig om, satte sig ner och tog lite snö och stoppade i munnen. "Vilken tur att mamma går med tidningarna ovanför järnvägen, då slipper jag i alla fall gå förbi därborta, tänkte han. Barnen började gå hemåt, ingen sa någonting, mörkret sänkte sig över byn och i fönstren såg man ljus brinna.

Epilog

Olyckan, som bygger på en verklig händelse, inträffade hösten 1946 eller -47 i Långviken. En

dynamitladdning hade inte detonerat vid en tidigare sprängning. När de båda männen Kalle Frisk och Allan Olsson borrade för en ny sprängning träffade de den odetonerade laddningen. Båda männen klarade sig med livet i behåll, Kalle blev dock helt blind och Allan miste ett öga.

Kalle Frisk blev helt blind efter sprängolyckan.

Allt som sägs i historien, liksom vad som hände i brunnen är naturligtvis bara författarens fria fantasier. Sanning är dock att Långviksungarna var på Lakvika denna dag och åkte skridskor. Kalle som varit murare blev en mycket skicklig borstbindare och potatislåd- och drickbacktillverkare. Allan var byggnadssnicka-

re, ett yrke som han fortsatte med även efter olyckan. Brunnen blev aldrig färdig, kranen och tunnan stod kvar lång tid och jag minns att man kände sig lite olustig när man gick förbi där.

Knud Pedersen, troligen från södra Danmark eftersom han kunde tyska, var en av dem som grävde det kommunala avloppet i byn klagade över att han inte hade några kompisar.

I början på 50-talet grävdes det kommunala vatten- och avloppet i byn. Jag var då 12-13 år och var ofta och pratade med en dansk kille som grävde alldeles nedanför där brunnen låg. Den här killen som troligen var i 25-30-årsåldern hette Knud Pedersen, han kom troligen från södra Danmark för han kunde tyska. Han klagade över att han inte hade några kompisar. Eftersom jag kände en tysk som hette Fridel Waitze föreslog jag att han skulle träffa honom. Knud sa då att han aldrig skulle prata med tyskar. Han drog upp sina skjortärmar och visade sina handleder. Han hade breda ärrbildningar runt båda handlederna. Han berättade vad som hänt, men jag förstod nog inte så mycket då. Efteråt har jag förstått att han var motståndsmän i Danmark under kriget, att tyskarna tog honom. Att man bl a satte handbojor på honom och höll dessa över en brinnande låga för att få honom att avslöja sina kamrater, men detta är, som författare brukar säga, en helt annan historia.

Slut

MADICKENS BUFFAN RAPPORTERAR

Tjena igen!!!!

Jag måste väl försöka få till några rader till årets tidning. Först och främst måste jag be chefredaktörn om ursäkt för att jag klagade på hans bild av mig i 1994 års upplaga. Bilden han fick tag i till fjol-årets nummer är faktiskt inte alls så dum. Det är så jag ser ut när jag är långhårig innan jag har varit på trimning. Sedan överräckte han en sån fin blombukett med en fin ursäkt så inte kan man väl skälla på en sån fin man. Nu hörde jag han snacka med husse på träffen i somras att han tagit en riktig bild av mig som han skulle använda i fortsättningen. Jag är lite orolig för det där. Jag såg nämligen aldrig att han tog någon bild av mig. När husse eller matte ska ta bilder av mig brukar dom säga till så att jag kan se till att det blir från den bästa sidan. Han verkar ju vara en trevlig person, den där Lennartsson, så han såg nog till att bilden togs när jag såg som snyggast ut.

Allt är sig likt

Annars är allt sig likt här uppe. Nästan! Det har varit lite konstig ordning under det sista året. Husse har varit hemma mest hela året och, som jag sett, inte utträttat så mycket nytta. Han har visst blivit "halv pensionär". Jag har inte kunnat lista ut vilken halva det är, jag tycker det ser lika mycket pensionär ut alltihop, jag. En god sak har det ändå fört med sig, jag har fått ännu mer långa skogs promenader nu. Dagsrutinerna har också ändrats, först och främst ligger vi lite längre nu än förut. När vi sedan stiger upp, så tar jag och husse en kort promenad för att jag ska få göra det nödvändiga.

Det där med att ligga länge har jag inget emot, jag gillar sängen på morgonen. När vi sedan kommer in fikar vi och läser tidningen. Sedan grejar och fixar matte här inne fram till lunch medan husse läser eller gör något annat. Efter lunch tar vi oftast en riktigt lång skogspromenad alla tre, den här hösten har ju verkligen inbjudit till friluftsliv. När vi kommer hem är det dags att förbereda middag och efter den tittar vi på TV eller gör något annat trevligt tills det är läggdags. Då brukar husse ta med mig en sväng ner på gräsmattan för ett sista kvällsbehov, sedan väntar sängen. Som ni ser lever man ett rätt behagligt liv. Fortfarande händer det att jag måste följa med i den där otrevliga bilen men det går faktiskt lite bättre nu. Jag får nämligen sitta i mattes knä och då kan det vara rätt fint att åka bil.

Bergafjärdens Camping

Vi har i sommar liksom två somrar tidigare varit på Bergafjärdens camping med husvagnen. Det har varit lika fint i år som tidigare, bara lite sämre väder i juni och juli. I augusti kom sommaren och då badade vi faktiskt några gånger. September blev lika fin liksom första halvan av oktober. Nu hörde jag husse och matte prata om nästa sommar och att vi då skulle åka runt med husvagnen, och inte stå stilla på en cam-

ping. Dom vill "vildcampa" säger dom. Låter inte allt för trevligt, tycker jag. Men man får väl ta bekymren när dom kommer.

Jag kan tala om att jag har fått en kompis här hemma nu. Ja, jag har alltså fått sätta lite pli på henne först. Det är en liten hund, mindre än jag, och vad hon är för ras vet jag inte, hon är i alla fall lurvig och har hårbånd. Larvigt, va? Det roliga är i alla fall hennes namn. Hon heter MADICKEN!! Ja, ni vet ju att jag heter Madickens Buffan och så kommer hon och har nästan samma namn fast jag vet att vi inte ens är släkt. Hon är i alla fall rolig att vara med och vi, hon och jag, hennes matte och min, brukar ta promenader tillsammans.

Jag måste berätta

Jag måste få berätta en sak som stod i en tidning som handlar om mig. Ja, inte bara om mig utan om alla cernierterier förstås. Det är en cerniflicka som skriver i den och berättar vad som händer henne. Hon berättade en gång om vad konstigt det är att samma sak kan få så olika namn beroende på var det uppträder. Hon hade varit ute och gått med sin matte en höstdag med soligt och vackert väder. Då hade matte stannat och sagt; "Titta vad vackert det är när jorden ligger nyplöjd och väntar på vintern." När de sedan kom hem hade naturligtvis en del av den där jorden följt med den där hundtjejens fötter in i tamburen, men då var det inte vackert, ska jag säga. Då hette det: "Titta vad hunden drar in skit på mattorna!" Ja, det är som jag alltid har sagt – människorna är svåra att förstå!

Tjena och må så gott
Madickens Buffan

VAD SKA JAG SKRIVA OM eller historien om ett bilköpsförsök

Av Anders Nilsson

I sista stund sitter jag nu och funderar över något att skriva om. Att påstå att det är lätt att hitta något att förtälja, skulle vara att ljuga en smula. Men vänta! Nu vet jag. Jag fattar bara pennan och skriver ner det som kommer för mig i just detta nu., så kanske det så småningom mynnar ut i något läsvärt. Ok, nu börjar jag.....Öhh!.....Öhh.....?

Nej, detta funkade inte så värst bra. Jag får nog ändå ta mig en liten funderare över ett lämpligt ämne. Så om ni ursäktar mig en liten stund.

2 timmar senare

Ja, nu har jag varit nere och kladdat på den sista vitbetsen på panelen i matsalen. Jag håller nämligen på och renoverar huset invändigt. Min kära hustru har anlitat mig som byggnadsentreprenör, och jag har lovat att vara färdig före jul.

Ett löfte som det just nu ser ut, kan bli svårt att infria.

Att renovera ett hus kostar mycket pengar, mycket mer än man tror. Vad man än skall göra, så kan man redan på kalkylstadiet plussa på med så där en 2-3000 kronor, oavsett åtgärden. Finansieringen är således det största problemet. I mitt fall löstes detta genom att jag slutade musicera i våras. Precis som jag en gång i tiden slutade med fotbollen, på det mest kändes som en slentrianmässig plåga.

Att hålla på som "musiker" kostar för det mesta mer än det smakar. Så när jag hade sålt av förstärkare, gitarrer och diverse andra prylar, så hade jag fått ihop en inte helt oansenlig summa. Min hustru och jag bestämde mig då för att jag skulle satsa pengar-

na på att renovera och göra i ordning i huset, och det är just i slutskedet av denna renovering som jag just nu befinner mig.

Efter två timmar målandes lättflyktig vitbets känner jag mig tillräckligt inspirerad att berätta om något som jag företog mig i somras.

Ett bilbyte

Efter att i sex år varit Volvoägare tyckte jag nu att det var dags att byta bil. Efter att i sex år varit Volvoägare, tror man att det enda bilmärke som existerar är Volvo. Efter att i sex år varit Volvoägare, och kört enbart Volvo, tror man inte att man någonsin kommer att köra någonting annat än Volvo. Men att efter sex år som Volvoägare, fundera på att byta upp sig till en ny Volvo, inser man omöjligheten. En Volvo kostar pengar, mycket pengar. Så vad som återstår är att se sig om efter andra alternativ. Frågan är bara vart man ska vända sig för att få handledning och råd. Efter en liten stunds tänkande stod svaret fullständigt klart för mig. Vem var det som när man var liten:

- Allt som oftast låg under bilen och skruvade och svor?
- Alltid (åtminstone en gång om året) tog med hela familjen ut till Öresjö för att tvätta bilen medelst hink, vatten och svamp? (och vartannat år shampoo)
- Gladeligen sprängde bilbatterier efter att nöjsamt ha förväxlat pluskabeln med jordkabeln?
- Gjode klyftiga bilbyten till bilar utan värmeanläggning, bilprototyper som biltillverkarna sedan länge ansett såsom hopplösa, med så knepiga namn att man inte en med fonetisk skrift kunnat stava till dem?
- Reste sig som en motorgurugud

Det här med att välja rätt bil är inte det lättaste. Det får Anders erfara i denna berättelse om ett försök att skaffa sig en tillförlitlig bil...

över oss andra enkla, vanliga dödliga?

Jo, naturligtvis PAPPA.

Således skyndade jag mig (å det snaraste) till min faders hus, för att få svaret på frågan:

– "Vilket bilmärke skola jag välja"?

Väl framme, sittande på min faders högra sida, med hans faderliga arm faderligt lagd runt om mig, frågade jag:

– Fader, vilket av alla de oräkneliga bilmärken ska jag välja?

Min fader gav mig en klok och vis blick och förkunnade:

– I skolen icke söka i västerlandet, ej heller i nord eller syd. I skolen söka i Österlandet. Där, och endast där, skolen i göra ett saligt bilfynd.

Jag vände mitt enkla anlete upp till min fader och sporde honom:

– Fader, fader, vad är det jag söker? Giv mig ett tecken!

Som svar på detta reste min fader sin vänstra arm och pekade ut över en frodig äng och sade:

– Se, där är vad I söken.

I min enkla, ringa visdom, tänkte jag:

"Äng, gräs, lunta, eld, tändstickor, tändsticksask, matchbox, leksaksbil".

Varpå, jag gladeligen utropade: – Jag har det, jag har det! Leksaksbilar!

Min fader vände återigen sitt visa och allvarliga anlete mot mot och sade:

– Nej, I skolen söka ert svar längre bort.

Så jag tittade återigen bort över ängen, bort mot skogsbrynet, bort mot något skevt, mossigt

och uthusliknande. Och jag förstod, jag hade fått svaret på min fråga. Nästa dag skyndade jag mig således snabbt till närmaste LADA-försäljare. I LADA-butiken fanns det många Lador, men inte en människa syntes till. Jag gick runt och tittade och hittade på en av väggarna lite historik om hur LADAN kommit till.

Kapitalistisk idé

Det var en metallarbetare vid en av Rysslands (förlåt Sovjet-

gått med smörgåslådan och funderat om man inte kunde vidareutveckla denna, och så hade idén till den första LADAN fötts. Hur den fick namnet LADA var en enkel historia. LADA betyder helt enkelt låda på ryska, men eftersom å inte existerar i det ryska språket fick den heta LADA, därav namnet. Nu kanske många tror att BORIS BORTSJ blev mångmiljardär och flyttade till Monaco och satte på sig spenderbyxorna. Men NEJ. Sådan var inte seden i det forna Sovjet. I stället fick han en alldeles ny traktor och en åkerplätt uppe i norra Krim. Där han lycklig plöjde sin åker i alla sina dagar, drack yoghurt och blev 19 år gammal.

Mycket att smälta

Efter att ha låtit all denna kunskap strömma in och slå sig till ro inne i det allra dunklaste av mitt intellekt, började jag se mig om efter någon att prata med. Bakom en begagnad herrgårdsvariant av LADA, hittade jag en liten man hopkurad på backen i något som liknade en skyddsställning då man kastar handgranater. Jag började konversera med honom, och fick honom efter en stund att erkänna att han faktiskt var LADA-försäljare (något som han från början inte alls ville veta av). Lite intresserat frågade jag:

– Har ni sålt många LADOR på sista tiden.

– Nej, det har vi inte, p g a den långa väntetiden, svarade han. (Logiken i det svaret föreföll aningen vrickat, men jag förbisåg detta och fortsatte konversationen).

– Skulle man kunna få titta under huven på den här skönheten, frågade jag och pekade på en -97 års modell.

– Jojomensan, sa han och fläkte upp motorhuven med ett obekrivligt ljud som följde. Här serrö, här finns det motor och allting, jajamensan.

– Jaha, sa jag och undrade. Hur

Kan detta möjligen vara den berömda skaparen av den första LADAN, BORIS BORTSJ.

unionens) allra stoltaste traktorfabriker - "Östern är röd" - som hade kommit på den kapitalistiska idén att man kunde tillverka små bilar, så att folket kunde "holka" omkring en och en i sina alldeles egna privatägda fordon. Manne som kom på idén hette BORIS BORTSJ, och hade under en kaffepaus knackat ihop en smörgåslåda i plåt. Längre hade han

Det kanske skulle vara säkrare att köpa denna cykelmodell som verkar tåla de flesta uthållighetsprov.

många "hästar" är den på då?

- Inga alls, svarade han hurtigt. Såvida du inte beställer den med turbopaket.

- Turbopaket??

- Ja, två tömmar och ett ok med fästansordningar så att man kan koppla till en extrahäst. Och då, vill jag lova, kan man komma upp i riktigt höga farter, sade han skrattande.

- Jaha, sa jag. Det låter ju alldeles förträffligt. Men vad drivs den med?

- Hö, såklart! sa han.

- Nä, inte hästen, motorn menar jag.

- Jasså den, gummi såklart. Följ med här.

Han gick runt bilen

Han gick runt bilen till bakluckan, öppnade den, lyfte på mattan i bagageutrymmet och plockade ut reservhjulet. Där under var det ett litet hål, han tog fälgkorset och stack ner det i hålet och började sedan att vrida.

- Sådär, sa han. Bara en fjorton till femtonhundra varv så här så kommer du hela två och en halv

kilometer.

- Fantastiskt, utbrast jag. Så miljövänligt.

- Ja, hela den här bilen bygger på ett nytt miljökoncept.

- Jasså, hur då, undrade jag.

- Jo, förvara bilen utomhus och den har förmultnat på bara några år.

- Jamen, det måste ju vara helt revolutionerande, sa jag.

- Jajamensan, sa han. Var annars än i Ryssland gör dom revolution, ha ha. Men LADA har också

haft stora framgångar inom bil-sporten.

- Har dom, sa jag.

- Ja, 1949 startade ett LADA-team i Paris-Dakkar-rallyt, och tro det eller ej, men dom kom fram hela vägen ända till Dakkar.

- Ja, det är ju ett tufft lopp.

- Ja hela Sovjet jublade, och inte minst tävlingsteamets fruar.

- Jasså?!

- Ja, de hade ju inte sett sina män på 38 år. De gick ju i mål 1987.

- Ja, det var så sant, Verktygsväska, finns det med någon sådan?

- Javisst, har du inte hört talas om "The Sibirian trim tool case"?

- Nä, sa jag.

- Jovisst, en hel uppsättning formpressade bilverktyg i wellpapp, två extra gummiexpanderar i lakrits till motorn, en femliters dunk Vodka för kallstarter och andra festliga tillfällen samt två svältfödda sibiriska bilmekaniker, som av fackliga skäl inte får utföra arbete utanför de ryska gränserna, men som mot en ringa muta bestående av en Beatlesskiva, ett par begagnade

blåjeans eller en McDonaldskartong, utför vilka arbetsuppgifter som helst.

- Toppen, sa jag. Förresten, finns det någon form av tillval, som t ex ljudanläggning och så?

- Jodå, en äkta rysk trattgrammofon att placera i bagageutrymmet, och med på köpet, nio olika versioner av "Internationalen" på stenkaka.

- Service och garantier, hur är det med sånt, finns det?

- Va!?

På grund av hans fullständigt nollställda ansikte beslöt jag mig för att inte fråga mer i detta känsliga ämne. Nu återstod endast en fråga.

- Priset på en sådan här skönhet?

- Det bästa av allt serru. Tre stereokasettapparater, fem par Levisjeans, ett par Ray-Ban glasögon samt ett dussin välstekta kotletter eller om du kan fixa en Ford Anglia 1961 års modell oavsett skick, så byter vi jämnt. Ja, och sedan tillkommer ju moms också.

- Moms?

- Ja, Fjodor Moms, han sitter i passagerarsätet och följer med som trevligt sällskap.

- Fint som snus! Jag ska bara ta mig en liten funderare så återkommer jag.

Så här glad är det svårt att bli när man köper den bil denna skröna handlar om. Eller va!?

Jag gick ut ur butiken och bestämde mig för att gå och titta på några fler bilar. Jag köpte mig senare en Renault, men det är en helt annan historia.

Trevlig helg
Lada-fälg

HISTORIEN OM GLASVERANDAN

(hur man får "fria händer")

Jag har sedan några år varit inhytt hos Ingemar och Karin i Norrhassel, och ända sedan jag flyttade in har det varit på tal att det skulle vara fint med en altan. På senare tid har det även varit ett visst tjtande, då från den kvinnliga sidan. Den manliga sidan har dock försökt att tona ner fördelarna med en dylik.

Det hela kulminerade i somras då Ingemar hade kommit på att han behövde en grävmaskin!? Ni skulle ha hört övertalningsargumenten. Så här kunde det låta:

– "Det är billigare att köpa en egen grävmaskin än att bara leja en för det jobb som ska göras".

– Du förstår, lilla vän, det är mycket grävjobb som ska göras. Vi måste dränera bakom lagården och fixa till en grillplats. Ja just det, alla dikena måste grävas ur och vet du vad det kostar att leja för sånt. Först ska man betala för att dom transporterar hit en grävmaskin, sen ska dom ha betalt för diesel och blir det någe' fel ska dom ha stilleståndspengar. Sen ska grävmaskinisten ha betalt per timme, ungefär 1000:-, sen ska det betalas skatt och arbetsgivaravgifter, egenavgifter, miljöavgifter, andras avgifter och sedan moms på hela kalaset. Det blir en himla massa pengar, vi har säkert bara råd att leja för grävning till grillplatsen, på sin höjd, och den har vi dessutom prioriterat sist på grävningenslistan, pläderade Ingemar.

– Ja, jo, men blir det så dyrt, hur har andra råd då? frågade Karin.

– Dom får väl kanske bidrag, sa

Av SnickarOrvar

– En glasveranda, det fixar jag i ett nafs. Inga problem!

Ingemar.

– Men kan inte vi få det också då, genmålde Karin.

– Ha ha ha, du vet tydligen ingenting du, skrockade Ingemar. För att få eventuellt bidrag för grävning måste man ju bo i ett mål6-område och vi bor bara i ett mål3-område och det innebär att...

– Stopp, stopp, stopp! Det räcker, skrek Karin. Köp en grävmaskin, men då ska jag ha en altan, så det så.

Det var inte BARA att bygga en glasveranda åt Karin. Hon kom hela tiden med nya förslag...

Det var så det började

Det var så det började. Vi diskuterade hur den skulle se ut, för

det var jag som skulle få äran att bygga den. När vi hade bestämt de ungefärliga måtten fick jag fria händer hade Karin lovat. Jag började då gräva för hand, eftersom grävmaskinen var för stor för att gräva de hål för plintar jag behövde. Det hade bara blivit ett enda stort hål om den hade använts. Därefter började gjutningen av plintar, därefter gjorde jag golvbjälklag och började resa väggar för det skulle nämligen bli en glasveranda. Det var

första ändringen, nu var det ingen altan utan en glasveranda man ville ha. När Karin kom hem från jobbet stod hon och tittade på väggen och sade:

– Blir det inte lite väl högt?

– Det ser bara så ut, försökte jag. Det ser bättre ut när golv och tak kommer på plats.

– Jamen, jag tycker nog att det är lite högt, sa Karin.

– Det blir samma takhöjd som i vardagsrummet, sa jag irriterat.

– Jaha, men jag vill nog ha lite lägre takhöjd på verandan så att det blir lite mysigt liksom, sa hon och gick in.

Andra ändringen

Så var det med FRIA HÄNDER, fria händer att bygga precis som HON ville. Så det var bara att ta fram kofoten och börja riva. Det var andra ändringen. Sedan gick det ett par dagar tills hon kom och frågade hur mycket isolering det skulle bli.

– Isolering!? sa jag.

– Ja, så att vi kan vara där på vintern. Jag hade tänkt mig att det skulle bli en vinterträdgård.

TROLLENS NYHETER GENOM TIDERNA

En analys av över 30 år med TN

Av Sven Ivarsson

Under den gångna hösten har jag haft möjlighet att läsa igenom en hel del av det som genom åren skrivits i Trollens Nyheter. Att det blivit av beror på två saker, för det första har jag på grund av en krånglande rygg varit hemma hela dagarna och för det andra har jag med Åkes hjälp fått tillgång till samtliga årgångar av tidningen. Det har varit mycket fina stunder och en intressant tillbakablick på familjen genom åren. Lite av detta skall här redovisas.

Lite bakgrundsfakta

Först lite bakgrundsfakta: Trollens Nyheter har utkommit i 31 årgångar, (då är inte den allra första årgången medräknad, den som kom ut med endast ett nummer). I dessa 31 årgångar har producerats 1 360 alster av olika slag, fördelade enligt följande: 599 längre artiklar, 357 "kortisar", 177 dikter eller andra rim samt 247 annonser. I sanning en imponerande produktion! Nu kanske de här redovisade siffrorna inte stämmer helt. Det är ju så att när man sitter och går igenom tidningarna och räknar artiklar så stöter man hela tiden på sådant som man inte kan låta bli att läsa, och då är det lätt att tappa räkningen.

Ett kvalitativt omdöme

Om man ska avge ett omdöme om det kvalitativa innehållet måste man säga att det är mycket högt. Tidningen innehåller väl-skrivna, intressanta och tänkvärda artiklar. Man ska också veta att skribenternas ålder varierar högst betydligt, från den nedre skolåldern till den övre pensionsåldern. Utformning och framställning av tidningen har också

genom åren genomgått en stor utveckling. Från början användes sk blåstenciler, vilket gjorde att någon nämnvärd färgläggning inte var möjlig. När man ville göra spalter var man tvungen att räkna nedslag för att få spalterna jämna och snygga. En detalj i detta sammanhang var att man på den tiden var noga med att avstavningen blev korrekt, i dag med datasättning är detta mindre viktigt. De tidningar som vi idag får har framställts genom hög modern teknik och är därför, förutom att vara läsvärda, också vackra att titta i.

Trollens Nyheter har aldrig varit svårsåld. Vi har fått den varje år i trettioettår och det har funkad utomordentligt bra...

Ett tidsdokument

Tidningen kan också sägas vara ett tidsdokument. Genom att läsa tidningen från början till slut kan

man följa en familj genom dryga nittio år. Jag tänker då på att en del av artiklarna som mor och far har bidragit med handlar om deras uppväxt under tidigt nittonhundrat. Man kan följa hur familjen utvecklas och förändras, liksom hur samhället runt familjen utvecklas och förändras. Det viktigaste med tidningen är i alla fall hur den speglar en samhälls-hållning inom familjen. En samhälls-hållning som präglas av kärlek till varandra och en aktsamhet om varandra, som jag tror är enastående idag. Det som vi har i vår familjetidning tillsammans med det som vi har i vårt Trollsykien är något vi skall vara rädda om och vårda ömt. Jag inbillar mig nämligen att vi är rätt ensamma om detta i en värld som minsann inte präglas av kärlek och omtanke, utan snarare av kärlekslös missundsamhet och avund.

Alltför stort utrymme

Det skulle ta allt för stort utrymme att göra en genomgripande analys och recension av 31 årgångar av Trollens Nyheter. Generellt kan dock utan vidare sägas att tidningen håller en mycket hög kvalitet. En del av de artiklar, dikter och kortisar som

"är det bästa som jag någonsin gjort..."

jag läst, skulle platsa i vilken publikation som helst. Jag kan rekommendera Er att gå tillbaka i tidningen och läsa pappas historia om stormhatten, mors nedtecknade historier från sin barndom och "Jakobs julbrev", Lasses politiska dikt i 1976 års upplaga, Annas dikt om "Vävstolen", Eric's berättelse om

annorlunda jular, Nils skriver i ett nummer en både rolig och allvarsam historia med titeln "I djupet av mitt öga", Sverkers dikt "Mitt rum", Åkes "träta" i 1980 års upplaga. Ni kan ju, om Ni vill, kasta ett öga på min dikt "Sommarmorgon", som jag själv tycker "är det bästa som jag någonsin gjort..."

Sedan har vi naturligtvis alla våra barns och barnbarns fina och välskrivna saker, men dessa får Ni leta reda på själva. En har jag personligen fastnat för. Utan att på något sätt vilja förringa er andra, tycker jag det är ett nöje att läsa Bernt-Olofs, Bernies eller Lillens (vad han nu ska kallas) historiska artiklar. Detta beror naturligtvis på att jag själv är intresserad av historia. För att inte min artikel nu ska bli refuserad, måste jag berätta att nuvarande chefredaktören har en mycket finstämd berättelse om en husvagnssemester, som är absolut läsvärd. Men det kanske jag tycker bara för att jag själv tycker om husvagnslivet.

Avslutningsvis

Avslutningsvis, vi har tillsammans skapat en tidning som vi, utan att skryta, kan vara mycket stolta över. Om Du har tid; ta fram de gamla utgåvorna och läs och minns. Sänd då också en tacksam tanke till våra föräldrar, som jag tror har en stor del i att vi alla har blivit "skrivare", och som har deltagit och uppmuntrat oss i allt vad vi tagit oss för.

Första kvinnliga segern i Trollsykienmete.

Bottennapp för tävlingsveteran

Det var nog många som tyckte att det var en sensation när en kvinna vann årets upplaga av Trollsykienmetet. Det är naturligtvis inte så konstigt med tanke på att det var den första kvinnan under de 16 år tävlingen arrangerats. En som däremot inte var det minsta förvånad, utan snarare blivit mer förvånad om hon inte tagit hand om segertrofén detta år, var jag. Efter att ha skött hennes träning de senaste 12 åren insåg jag att hon var tämligen ohotad i det startfält som var anmält.

Eva, årets stormästare i aktion vid fisketävlingen 1996.

inte låta "tupp-kammen", heter det "hönekammen" i detta fall, växa allt för mycket. För från topp till botten är steget inte långt. Tänk bara på Mona Sahlin, Stig Malm, Sigvard Marjasin m fl.

En annan som fick erfa detta vid Trollsykienmetet var Lars

Östlund. Efter segern 1995 växte "kammen" på honom lite väl mycket, och han trodde han var oslagbar. Detta resulterade i stället i att han tog hem årets bottenapp med följande motivering:

"Bottennappet tilldelas i år den deltagare som på ett ytterst nonchalant och okontrollerat tillvägagångssätt, i glädjen av att tro sig ha segern i säker hand, kastade första, och enda, fisken i en vid båge i luften för att reta sina medtävlare, och sedan misslyckades att fånga upp den i den till synes vårdslöst utsträckta fångstpåsen. Fisken vägde, enligt fångstmännens egen utsaga, gott och väl fyra hekto. Vilket med största säkerhet givit en plats bland de tre medaljörerna. "Bottennappet" 1996 tilldelas alltså Lars Östlund.

Planerade två formtoppar

Jag planerade hennes träning detta år så att hon endast skulle få två formtoppar. En till Trollsykienmetet och en till ett 12-timmars lagmete som arrangerades i Karls-Grav i Vänersborg. Vid detta mete deltog vi i ett lag tillsammans med Anders och Lars Östlund. Eva fiskade så bra vid denna lagtävling att till och med den gamle tävlingsräven Lars fällde en hel del berömande kommentarer, och detta vill inte säga lite.

Ingen överraskning

Hennes seger i Trollsykienmetet kom därför inte som någon överraskning. Att hon däremot skulle lyckas med konststycket att få fler fiskar än hela det övriga startfältet var kanske lite överraskande. Det är bara att bocka och gratulera till den fina segern. Hon måste naturligtvis tänka på att

Resultat Trollsykienmetet 1996, Mälången, Hälsingland:

EVA ÖSTLUND	3 fiskar	85 gram
NILS ÖSTLUND	1 fisk	55 gram
ÅKE ÖSTLUND	1 fisk	40 gram
Övriga:		
12 deltagare	0 fiskar	0 gram

Tävlingsledare Nils Holgersson

KÄRA LÄSARE AV TROLLENS NYHETER!!!

PRESIDENT IVAROS HAR ETT VIKTIGT MEDDELANDE

Undertecknad har i dagarna mottagit följande skrivelse från president IVAROS för vidarebefordran till tidningen för publicering:

Älskade medborgare i TROLLSYKIEN!!!

Som Ni alla vet närmar vi oss vårt lands 30-årsjubileum. Jag tycker att detta borde firas på något sätt och uppmanar Er därför att fundera fram förslag på hur detta lämpligast bör gå till. Själv har jag en önskan som jag hoppas Ni kan villfara. När vi har två numera pensionerade skriftställare i släkten finner jag det vara lämpligt att de två tillsammans med denna tidnings eminente chefsredaktör bildar en redaktionskommitté för framställande av en minneskrift över de 30 åren. Jag kan konstatera att de har en fantastisk källa att ösa ur för detta ändamål, nämligen Trollens Nyheter. Jag uppmanar också övriga medborgare i Trollsykien att på uppmaning av de kommitterade inkomma med material till minneskriften i form av små artiklar, foton, teckningar, rim, dikter och annat som kan vara av intresse.

Mycket i gömmorna

Det måste finnas mycket i våra minnens gömmor som kan plockas fram och upplysa andra om hur "det var då". För många år sedan efterlyste Nils Holgersson och hans son Anders foton och

filmer från olika träffar, förmodligen fick de dåligt gensvar eftersom inget hördes av efteråt. Nu hoppas jag på bättre resultat denna gång – tänk till!!!

En förklaring

Jag kanske för Er som är yngre bör förklara vilka jag menar ska ingå i redaktionskommittén, Ni kanske inte känner de gamla farbrödernas tidigare sysselsättningar. De jag således har tänkt på är Jerker Algotsson som vid träffarna bara brukar kallas Eric. En lätt grånad man, rätt spänstig med tanke på att han närmar sig de sjuttio. Talar gärna med alla om sina landsomfattande PRO-resor. Den andre heter Sverker Henriksson, kallas Sverker rätt och slätt. En inte särskilt fetlagd man, ser alltid ut som om han har tusen saker att göra, fast det har han inte. Även han har blivit grå med åren, gillar falukorv och har under ett antal år verkat som förvaltare på "Stranna". Den tredje är som sagt denna tidnings chefsredaktör. En syssla som han på ett alldeles ypperligt sätt skött under en lång följd av år. Han är son till Jerker Algotsson men har trots detta ett friskt nytänkande vad gäller utformning av en tidning. Jag tror att han skulle bli en frisk fläkt i den i övrigt lite ålderstigna redaktionskommittén.

Med hopp om att min önskan bifalles tecknar i november månad 1996

Ivaros

Denna skrivelse kom mig alltså tillhanda och jag har nu vidarebefordrat den. Jag hoppas nu att den önskan som vår president Ivaros framställt blir åtgärdad. Det är ju som han säger, det måste finnas massor av minnen samlade hos oss och som det kunde vara roligt att få ner på pränt. Det kan ju faktiskt bilda familjens historia, uppkomst och utveckling.

Jag önskar redaktionskommittén lycka till och lovar att vad som ankommer på mig i allt stödja och hjälpa dem i den mån de så önskar.

Lycka till önskar

Sven Ivarsson

President Ivaros ständige sekreterare

Suringen, en höjdare

Årets surströmning intogs som vanligt under träffveckan i Mållångsta. Många var vi som lät oss väl smaka av den norrländska "delikatessen". Ett icke föraktligt antal valde dock att inmundiga annan form av näring. Men vi suringälskare missar inte denna återkommande höjdpunkt under våra släkträffar.

SVERKERS MATHÖRNA ELLER MÄSTERKOCKEN AVSLÖJAR

På enträgen begäran kommer jag nu att avslöja hemligheten bakom recepten till "Kryddströmming" och "Lökströmming". Namnen på dessa rätter varierar från landskap till landskap. Låt mig därför fastslå att lökströmming är inlagd, stekt

strömming medan kryddströmming är inlagd, rå strömming. Så en annan viktig sak; vad är matsked? Den kan ju vara både stor och liten, men det finns faktiskt billiga plastmått att köpa som anger både matsked, kryddmått och

tesked. I mina recept har jag utgått från detta mått. Just när det gäller Kryddströmmingen har det stor betydelse när det gäller förhållandet salt och socker. Jag hoppas nu att ni alla ska få njuta av strömmingen. Strömming kan man äta varje dag, eftersom det finns tusentals recept på strömming och man behöver aldrig lessna. Tänk bara på Margaretas Jocke som tog sin första Kryddströmming i Målångsta och numera varje dag längtar efter strömming. Bättre betyg kan man nog aldrig få.

Bilden:

Mästerkocken i färd med en ny rätt. Vilken kan dock inte avläsas av ingredienserna.

KRYDDSTRÖMMING eller JOCKES FAVORIT

Småströmmingar

Gila strömmingen och skölj den i vatten. Låt den rinna av.

Första inläggning

1 liter vatten
1,5 grad Falu ättika 24%

Låt strömmingen ligga i detta "bad" ca 24 timmar. Känn om den är lös i "hullet". Då är den färdig. Låt den stå svalt.

Slutlig inläggning

Blanda:
15 msk socker
2_ msk salt
2 msk kryddpeppar
1 msk vitpeppar
3 lagerblad

Grovstöt kryddpeppar och vitpeppar. Skär upp 2 normallökar i skivor. Varva strömming med lök och krydd-, socker och saltblandningen. Det bildas då en lag efter hand. Låt stå i ca 3 dygn (om Du kan) och då är strömmingen klar. Låt den stå svalt. OBS: Inget vatten ska tillsättas.

LÖKSTRÖMMING eller FRUKOSTGRUNDEN

Förberedelsen är att Du steker strömmingen med ben eller som flundror enligt en receptbok som Du säkert har.

Om Du använder 1 kg strömming är lagen enligt följande recept:

1 dl ättiksprit (12%9
5 dl vatten
2 dl strösocker
2 gula lökar

Blanda ättiksprit, vatten och socker. Du blandar det kallt, varför det tar lite tid innan sockret smält. Skala och skär upp löken i skivor. Varva sedan strömmingen med lök och slå därefter på lagen. Låt den stå några dygn innan Du börjar att äta. Låt strömmingen stå svalt.

Strömming - Livets krydda

EN UTMANING – GÅ VASAVANDRINGEN NÄSTA ÅR

Att vandra i skog och mark, kan det vara något?

Jovisst kan det vara det, beroende på hur man vandrar och vad man vill uppleva.

Ensam eller i grupp

Man kan gå ensam eller i grupp och man kan göra korta vandringar eller långa som sträcker sig över flera dagar. Väljer man de korta promenaderna för att kanske få lite skogsluft behövs egentligen inga förberedelser. Möjligen då att man tänker på vad man sätter på fötterna. Höglackat i skogen är inte inte särskilt lyckat, jag har sett dom som försökt.

Längre vandringar på ett par eller flera dagar däremot kräver förberedelser. Inte bara när det gäller utrustningen utan också hur man ska sköta mathållningen. Det gäller alltså att studera kartan över vandringsleden och kolla var det finns övernattningsplatser, oavsett om det gäller stugor, vindskydd eller kanske tältplats om man medför vandrings-tält. Likaså var det finns möjligheter att fylla på provianten.

De bilder som finns i anslutning till den här artikeln är hämtade från en av de fyra "Vasavandringar" jag varit med på. Vi går alltså då i stor grupp med lätt packning under två dagar från Sälen till Mora, en sträcka på cirka nio mil. Över-

nattning har vid samtliga tillfällen skett i sov-säckar i Evertsbergs bygdegård. Vi har också haft servicebuss med som åkt in till leden där det funnits möjlighet och bistått oss på olika sätt.

På den tiden vi gick dessa vandringar utgjordes Vasaspåret av ren vildmark. Det som visade vägen var ofta blåbärsuggar, vallaburkar och ketchupflaskor som kastats längs spåret. I vissa fall fanns också en och annan "bläcka" inhuggen i träden där spåret gick fram. Vid många tillfällen sjönk vi ner till låren i blötmyrarna som förekommer i stor utsträckning, framförallt mellan Sälen och Evertsberg.

En riktig vandringsled

I dag har emellertid Vasaspåret blivit en riktig vandringsled. Hela leden är märkt på träd, stolpar och stenar med en för vandringsleder i Sverige gängse färgen. Dessutom, vilket kanske är ännu viktigare, har leden spångats över de blötaste avsnitten och risken att man ska "gå ned sig" är minimal.

Skogsstugor längs leden har också upplåtits för fri övernattning och en sådan stuga eller ett vindskydd finns på minst varje mil. I stugorna finns förstås eldstäder och detsamma gäller framför vindskydden. Även om Vasavandringen idag inte bjuder på samma äventyr som den dåtida vildmarksvandringen tror jag ändå att det skulle vara en stor upplevelse att ännu en gång få pröva på den.

Man kan alltså vara en mindre grupp som ser till att bli uppfors-

lad till startplatsen i Sälen och sedan ta det antal dagar man vill för att ta sig ner till Mora. Detta innebär förstås att var och en har proviant och utrustning med för att klara de erforderliga dagarna. Övernattning kan då alltså ske i kojor eller vindskydd. Mathållningen bör inte vara några problem eftersom det mesta i matväg idag finns i frystorkat skick. Den andra varianten är snabbgång med lätt packning och servicebil, men detta är förstås inte lika roligt.

En fråga till de "yngre"

En fråga till den yngre (eller medelgamla kanske) generationen av TN:s läsare. Är ni beredda att förslagsvis någon gång i slutet av maj månad ställa upp på en vandring längs Vasaloppsspåret mellan Sälen och Mora. I så fall vill jag att ni snarast hör av er till undertecknad för att vi tillsammans ska kunna planera en fin upplevelse. Leden består ju ingalunda av enbart skog. Ni får också uppleva mycket av vår gamla bondekultur vid de många kända Vasaloppssbyarna.

Vilket ringande det ska bli! Om ingen ringer så gör inte detta något. Det viktigaste var ju att även jag kunde snurra ihop ett bidrag till TN även detta år. Ha det så bra till vi träffas i slutet av maj!

Jerker Allgotsson

TA LÄRDOM AV MINA MISSTAG OCH LÄR DIG MATLAGNING

Det finns en sak som jag ångrat hela mitt liv, nämligen att jag inte valde skolkök istället för slöjd. När jag gick i skolan fanns det något som hette "fortsättnings-skolan" sedan man gått ut sjuan. Fortsättningskolan varade (tror jag) sex veckor efter skolavslut-

Av Sverker Henriksson

kaka. Visst fastnade det väl i början, men jag tyckte det gick riktigt hyfsat. Men man kan ju inte leva enbart av pannkaka och inköpta pizzor som då kommit på modet.

Det krävdes något radikalt om jag inte skulle drabbas av "skörbjugg".

Första lärdomen

Jag tänkte då att fisk behöver man ha för att variera kosten. Inköpte därför ett halvt kilo strömming som jag gilade efter konstens alla regler. Jag räknade då ut att

kokt strömming inte kan vara så svårt. Tankarna for runt i huvudet. Tanken var ungefär så här:

En fisk på hugget.

Kött kokar man ju i 40 minuter minst och därför får man väl lägga på lite tid med tanke på att strömming innehåller ben som ju måste vara mera hårdkokta. Därför räknade jag lågt med att 45 minuter måste nog strömmingen koka. Glad i hågen satte jag på strömmingen och påbörjade kokningen. Salt tillsatte jag "efter behag". Jag kunde dock inte hålla mig utan efter ca 35 minuter lyfte jag på locket för att skåda delikatessen. Nu fanns det ingen delikatess i grytan utan en tråkig gråaktig sörja där man

stundtals såg några ben flyta upp, stundtals någon skinnbit flyta upp. Numera vet jag att strömming skall kokas betydligt kortare tid. Men det är av misstagen man lär sig.

Andra lärdomen

Långt senare fick jag idén att jag skulle göra inlagd stekströmming (Lökströmming) till en syskonträff. Det var i samband med en av träffarna i Östergötland. Idag har Ni det fullständiga receptet i denna tidning. Den gången hade jag inget recept alls utan bara tankar i huvudet. Jag kan än idag inte redogöra för hur många kilo strömming och inläggningar som gick åt innan receptet var färdigkonstruerat. Men jag vet att det åtgick åtskilliga kilo strömming både ätlig och oätlig innan receptet var färdigt. Säkert funderade personalen på Konsum i Ryd om jag sålde strömming, med tanke på de kvantiteter jag släpade hem.

Ta lärdom

Därför säger jag nu till barn, syskonbarn och nedåt att ta lärdom av detta. Lär Er grunderna för matlagning vare sig Ni är man eller kvinna. Mina syskon är det väl för sent att lära upp. En vacker dag kan Ni liksom jag stå i köket ensam med Er tvättade hals.

Konstmat

Vänninor emellan:

– Hur är det att vara gift med en konstnär?

– Det är underbart. Han skapar sina konstverk på dagen och jag lagar maten. På kvällen gissar vi vad det ska föreställa.

Ska man äta fisk får man väl först dra upp den ur sjön. Då kan det se ut så här.

ningen under sommaren. Som sagt fick man välja och som de flesta andra grabbar valde jag slöjden: skolkök var ju något för tjejer. Det fanns dock två killar i klassen, "Facklan" Börje Persson och Jörgen Larsson som valde skolkök. Efteråt har jag avundats dem. De fick nämligen lära sig grunderna för matlagning – vilket jag saknar totalt.

Jag får väl också så här i efterhand medge att matlagning knappast intresserade mig under de första åren jag kom ut "i livet" så att säga. Det jag möjligen var intresserad av var att maten stod på bordet när jag kom hem... Men livet förändras ju och en dag stod jag ensam i köket och tvingades att lära mig något om matlagning.

Pannkaka först

Det första jag lärde mig var att laga pannkaka, alltså tunnpann-

VAR FINNS VÅRA RÖTTER?

I ett nummer av TN på 1970-talet skrev Algot (alltså far, farfar, morfar eller liknande) om sina rötter. Han skrev enbart om farssidan baklänges och hamnade på en som hette Nils Andersson-Östlund född 13 februari 1808, död 16 mars 1896 och som inflyttat från

Hanebo socken till Enånger. Jag, liksom Uffe och kanske flera, har försökt komma vidare i sökandet efter våra rötter. Det finns för närvarande åtskilliga papper och anteckningar om detta hemma på Stranna. I denna sammanställning skall jag nöja mig med att be-

skriva farssidan för såväl Algot som Karin, alltså mina föräldrar. Ni får sedan lägga till nedåt var ni befinner er i förhållande till dem och bör då ha minst sex generationer bakåt. Namnet Östlund dyker inte upp förrän på 1800-talet. Jag kan också sammanfattningsvis konstatera att det i vår släkt finns bönder, knektar, båtsmän, fjärdingsmän, husmän och flottare. Krönikan börjar på första hälften av 1700-talet.

Algots sida

OLOF GARP f. 24/12 1730 d....

Han var soldat och sedan torpare. Levde i Hallen, Hanebo socken. Han var gift med Gertrud Andersdotter f. 9/4 1735 d. ... De födde tre barn varav

ANDERS OLOFSSON-GARP f. 25/10 1769 d. 14/3 1816 var ett. Han var torpare och sedan husman. Han levde i Hallen, Hanebo socken, Bläse, Hanebo och Knisselbo, Hanebo. Han avled i Ladänge, Hanebo socken. Han var gift med Margareta Andersdotter f. 1769 från Bollnäs. De fick 6 barn varav

NILS ERIC ANDERSSON f. 13/2 1808 d. 16/3 1896 var ett. Han var husman och levde till en början i Ladänge, Hanebo socken. Inflyttade 1830 till Segersta och därefter till Söderhamn. 1836 flyttade han till Daglösa i Trönö. Året efter till Fly, Trönö och året efter till Orsten, Trönö. 1843 flyttade han till Vedmora, Enånger. I samband därmed tog han namnet Nils Eric Andersson-Östlund. Han var gift med Anna Olofsdotter f. 28/7 1805 d. 18/4 1886. De sista åren levde han på Bölan S8 i Lindefallet. De fick tre barn varav

OLOF ÖSTLUND f. 19/9 1842 d. 18/11 1927 var ett. Han var bonde i Vik S1, Njutånger. Gift med Brita Olsdotter f. 1/1 1845 d. 17/3 1919. De fick fyra barn varav

ANDERS OLOF ÖSTLUND f. 18/8 1871 d. 15/11 1950 var ett. Han var bonde på Vik och senare arbetare, bl a flottningsarbetare. Bosatte sig i Långviken, numera Brudvägen 3. Gift med Kristina Andersdotter f. 21/5 1875 d. 1/3 1947. De fick nio barn varav

OLOF ALGOT ÖSTLUND f. 29/8 1897 d. 6/8 1980 var ett. Han var flottningsarbetare och skogsarbetare och bosatt först i Vik, Njutånger. Gården flyttades senare till Långviken och uppfördes 1933 på nuvarande adress, Brudvägen 15. Han var gift med Dagny Karin Östberg f. 27/7 1901 d. 28/1 1996. De fick sju barn enligt följande:

LARS f. 10/10 1923

ANNA f. 14/2 1926

ERIC f. 29/6 1927

SVEN f. 20/2 1937

NILS f. 2/5 1940

SVERKER f. 7/2 1943

ÅKE f. 15/5 1945

Karins sida

PER PERSSON-LUSTIG f. ... d. ...

Han var båtsman och gift med Cecilia Jonsdotter i Kvavtjär, Njutånger. De fick flera barn varav

PEHR PEHRSSON f. 1723 d. 23/5 1804 var ett. Han var måg, nämndeman och bonde på Östby 1 i Enånger. Han gifte sig med Anna Michelsdotter f. 28/6 1726 d. 26/9 1800. Tre barn föddes i äktenskapet varav

MICHEL PEHRSSON f. 15/8 1748 d. 12/4 1815 var ett. Han var bonde på Östby 1 i Enångers socken. Han var gift med Anna Ericsdotter f. 1/10 1755 d. 21/2 1832. De fick tio barn (två avled i späda ålder) varav

MICKEL MICHELSSON-ÖSTBY f. 26/7 1792 d. 15/5 1833 var ett. Han var båtsman och bosatt i Nyåker, Enånger. Han avled i Stockholm, under tjänst som båtsman, i feber. Han var gift med Cecilia Pehrsdotter f. 13/12 1785 d. ... De fick åtta barn varav

SVEN MICKELSSON-ÖSTBY f. 23/7 1824 d. 1/1 1887 var ett. Han var husman bosatt i Nyåker, Enånger. Han var gift med Anna Matsdotter f. 24/11 1821 d. 21/12 1906. De fick fem barn varav

JONAS SVENSSON-ÖSTBERG f. 4/3 1856 d. 12/4 1939 var ett. Han var bonde, fjärdingsman och skraddare bl a. Till en början var han bosatt i Östby, Rössånger S1 i Enånger. Han bodde senare bl a i Sebbersvik och Sivik. Han var gift med Karin Falk f. 20/11 d. 31/3 1947. I äktenskapet föddes sju barn varav

DAGNY KARIN ÖSTBERG f. 27/7 1901 d. 28/1 1996 var ett. Hon gifte sig med Olof Algot Östlund. De fick sju barn som finns återgivna under Olof Algot Östlund.

Du har nu fått några ledtrådar till dina rötter. Naturligtvis finns det betydligt flera. Om du går baklänges finns det ju en släkt också på modernet, men det skulle ta alltför mycket plats att redovisa detta. Tro dock inte att denna sammanställning är någon könsdiskriminerande "drapa". Jag har helt enkelt valt enklaste metoden. Uppgifter om sidogrenar och liknande har jag själv noga antecknade. Kanske kan det en dag bli en publikation om våra rötter tillbaka till 1500-talet eller liknande. Låt mig slutligen ge några förklaringar för den yngre generationen. Båtsman var motsvarigheten till knekt på sjön. Husman är en titel som innebar att du ägde ett hus

som saknade jordbruksmark. Det var inte arvsbart av äldste sonen, något som däremot gällde för lantbruk och knekttorp. Beteckningen S 1 och liknande innebar att man ägde en viss del av en jordbruksfastighet. När det finns ... i födelse och dödsdag har detta ännu inte kunnat klarläggas då vissa födelse- och dödsböcker är otydligt skrivna.

Sverker Henriksson

Höstkänning

*Strandens stenar smeks av den långsamma dyningen,
solbryggan har sänkts över bergåsen.*

*De sista fackelblomstren lyser i klippskrevorna,
måsarerna hörs som ekon från sommaren.*

*Båtarna – upp och nervända ovan stormvallen,
tomma står gistvallens vädergrå ställningar.
Slätterblommans vita stjärnor böjer sig i vinden,
ljungens lila blommor bryter mot gråberget.*

*Skyar jagar över den blekblå himlen,
skymningen anas redan över havet.
Doften av höst och hav blandas,
minner om den kommande sommaren.*

Sven Ivarsson

En blomma till alla

Blommorna du ser överst på sidan vill jag ge till alla som har bidragit i en eller annan form till att årets Trollens Nyheter har kunnat bli till. Jag tackar mina lokalredaktörer runt om i landet, som inte lever under något nedläggningshot, för de intressanta och läsvärda artiklar som har fallit ner i min brevlåda under den senaste tiden. Ni som inte inkom med material i år kommer säkert att göra det under kommande år.

Ch.red.

SKATTEVISA

*En vanlig offentliganställd jag är
som finns på mitt kontor var dag.
En modern skatmas det jag är
som stol mitt ansvar bär.*

*Jag gör ej som forna fogdedrängen
rider ut och jagar Dig ur sängen
för att med hugg och slag och hot
driva in Din skattebot.*

*Jag blott på datorn kollar
om bort Du Din inkomst trollar.
Då skickar jag en liten lapp
som säger att Du inte skatten slapp.*

*Om Du ej skatten betala vill
inga nya vårdplatser kommer till
och när Du gammal blir en dag
finns ej någon hemtjänstlag.*

*Jag ser till att stat och kommun får sitt
men även att Du ska få Ditt.
Mitt rättesnöre är rätt och slätt
"Rätt skatt på rätt sätt"*

*Så om Du på min möda
en liten slant vill öda
jag bugar mig till jorden ner.
Kanske jag nästa år kan få mer.*

Sven Ivarsson

TROLLENS NYHETER
1996

EN SJÖMANS BEKÄNNELSE ELLER EN ÄVENTYRLIG RESA PÅ HAVET

Av Ingemar Edblom

På vårvintern 1984 jobbade jag på en båt, M/S Brita Ragne som gick mellan Karlstad och Hamburg. Det var fint, bra besättning och vackert att gå genom Göta Kanal. Men en dag när vi låg i Karlstad så ringde rederiets ägare och undrade om jag inte ville mönstra på en båt som skulle gå till Kina för skrotning. Han visste att jag hade seglat på den förut, det var Bahia Blanca, min andra båt som sjöfarare, så han tyckte det skulle vara

de att släppa iväg oss p.g.a. att vi inte var full besättning. Ja vi var inte tillräckligt många alltså. Till slut begärde skepparen bogsering ner till Kiel-kanalen, men någon timme efter vi lämnat hamnen så han hej och tack till bogserbåten och sen gick vi för egen maskin. I Kiel fick vi i alla fall ombord resten av besättningen.

Last med socker

Efter att ha legat och lastat socker i Rostock gick vi ner mot Suez-kanalen. Passerade porten till Medelhavet, Gibraltar, en strålande vacker dag. Havet hade en otrolig blå färg och det var svårt att tro att vattnet var så skitigt som det sägs. Vi passerade Suez med allt vad det innebär av försäljare av allt från kamelnagelsspeglar till levande kameler. Ja dom sålde allt möjligt inom souvenirer. Fina saker och det var bara att pruta och förhandla fram ett bra pris och sen

avsluta affären. Var man ovänner under tiden man prutade så var det helt borta när man väl betalt. Av försäljarens glada miner förstod man att han inte heller tyckte sig ha gjort någon dålig affär. Nåväl, i Suez bunkrade (tankade) vi olja för första gången.

När vi stävade ner mot Somalia

för att lossa vår sockerlast i Mogadishu, började vår Kapten surra om att han hade köpt mer olja än vi skulle ha gjort bara för att det var så billigt! Det var nu jag började inse på allvar att det var rena Hoppetossa-stilen på detta fartyg. I Mogadishu var det lite oroligt, militärer som patrullerade på gatorna, men det var ingen fara att gå iland. Jag hade växlat åt mig dollar innan jag mönstrade på båten och hade så pass mycket att jag kunde köpa flygbiljett hem vartsomhelst ifrån i världen + lite till. Så jag gick iland och handlade, Tropiska frukter, Kryddor bland annat Pirri Pirri, som jag brände mig ordentligt i ögonen på. Jag hade smulat ner lite grann i maten och sedan var jag dum nog att klia mig i ögat. Jag hittade även en

Varor från civilisationen. Mums!!

Tax-free butik där dom hade varor från vår "civilisation", där handlade jag Danska kakor, holländskt öl, skinka på burk och lite annat gott. Sen byggde jag ett kylskåp i hytten med hjälp av en gammal ölkartong och inblåset från airkonditionen. Visserligen hade jag ett riktigt kylskåp också

Det var inte detta skeppet vi seglade med, men det var åtminstone fint och nyskrubbat. Bra skick!

bra. Jag mönstrade på i Köpenhamn. Hon var i ett otroligt bra skick, målad och putsad. Det var ju Johnsonlinjens båt innan, och sist jag seglade med henne gick vi mellan Sverige och Sydamerika. Vi fick ombord proviant och var klara för avgång, men hamnmyndigheterna vägra-

Fortsättning →

men allt fick inte plats där. Nu kände jag mig redo att åka vart som helst, och det visade det sig att vi skulle. Vi fick order att gå till Berbera i norra Somalia för att lasta får. Det närmade sig Ramadan, en Muslimska högtid, och det behövdes mycket fårkött i SaudiArabien, läs Mecka. Vi skulle alltså transportera dom över Röda Havet i ett styckegods-fartyg. Det kom ombord ett gäng snickare och spikade ihop något slags räckverk runt öppningarna i däckets i lastrummet. Som tur var, för fåren, slutade det hela med att vi inte fick den lasten utan fick gå upp och lägga oss för ankar utanför Suez igen. Det var här vi blev av med vår kapten, och skeppskassan. Dom försvann tillsammans eftersom skepparna tyckte att rederiet var skyldig honom dom pengarna för oljan som han ev. hade köpt själv.

Ingen större förlust

Nåväl, det var ingen större förlust, det tyckte förresten inte Chiefen, maskinchefen alltså, heller. Vår chief var inte som andra chiefar. Jag skall berätta: Vi satt och åt middag i salongen en lördag, det var fin mat, vin till maten och vi satt och mådde allmänt gott. Chiefen hade kommit först av alla till bords och satt redan när vi kom. När vi var klar med efterrätten tackade chiefen för maten och reste sig och lämnade bordet. Nu blev skepparna så röd i ansiktet av ilska som jag aldrig sett någon förut. Anledningen? Jo chiefen var klädd i en vacker röd klänning och strumpbyxor till en vit skjorta, högklackat förstås. Det var nämligen så att hon var transvestit. Jag skriver hon för han ville vara en hon och namnet jag kommer ihåg på chiefen är Berit. Inget fel med det tyckte jag men skepparna hade förbjudit kvinnokläder på sin chief. Det var ganska lustigt egentligen att lura alla så totalt tyckte vi andra. Skepparna

skällde lite men försvann till slut till sin hytt. I allafall försvann skepparna, men vi salade ihop pengar och hyrde in en speedbåt

Sfinxen och pyramiderna hade nog varit en upplevelse att få se.

som tog oss in till land. Där förhandlade vi till oss ett pris med två taxibilar som körde oss till Kairo. Det är en otrolig upplevelse att åka bil i vissa länder, det här var ett sånt land. På natten kör dom normalt utan lyse, men när de ser en mötande bil slår dom på allt vad lyse dom har. Det förklarade de med att många som kör t.ex. taxi och lastbilar åter uppiggande medel för att kunna köra långa pass, till slut är de så utmattade och trötta att de somnar eller nästan somnar ändå. Därför slår man på lyset så att dom skall kvickna till.

Misstag i Kairo

I Kairo gjorde jag ett misstag som jag ångrar än idag. De flesta åkte vidare med taxi och tittade på pyramiderna men jag och en kille till stannade kvar inne i Kairo. Vi gick åtminstone in och tittade på ett otroligt museum men det hade varit roligare att få se pyramiderna. Efter museibesöket gick vi till Hilton hotel och åt en underbar middag. Det var maten som hade fått oss att stanna i Kairo. Kocken vi hade ombord hade några standardrätter. Pannkaka, soppa, mest ärt men också kålrot, och ibland kött. En gång långt senare när vi låg i Bangladesh försökte vår nya kapten att få honom att beställa

något annat när vi provianterade. Han sa att nu får du beställa precis vad du vill, vi har pengar så det är inga problem, vad vill du ha för något? Ägg svarar han och då håller skepparna på att krypa under mattan.

En dag fick jag nog

En dag fick jag nog när vi hade ärtsoppa eller om det var rotmos för fjärde gången på en vecka. Jag gick ner i byssan (köket) och letade reda på lite kallpärer och kött, sen gjorde jag en pytt som jag hade längtat efter i veckor. Det skulle jag ha gjort tidigare för han tittade intresserat på och nickade. Han var från Polen och pratade bara Polska och lite lite engelska, maten han lagade var sånt som han tyckte var fin mat. Dagen efter det här fick jag en tallrik pytt i stället för soppan eller vad det nu var. Nu började vi visa i stället vad vi ville ha och det var inga problem. Men nu hoppar jag iväg, vi låg till ankars i Suez. Vi låg flera veckor på redde och fick ombord en ny kapten och skeppskassa, vi fick även ut lön för första gången och sista skulle det visa sig men det är en annan historia. Ryktena gick som dom brukar göra på en båt, (jag skriver båt för jag tycker det låter mer som det är än "fartyg"), också. Ena gången skulle vi till Bulgarien och lasta "glas", fast ryktet sa att det var vapen, till Somalia. Andra gången var det Italien för nån last till Asien. Till slut blev det Jordanien och lastning av kalk i bulk (lös-vikt) till Bangladesh där båten skulle säljas till skrotning sedan. Men det får jag berätta om någon annan gång. Klockan är mycket och jag skall upp tidigt imorgon. Det blev ingen skröna av detta utan helt sanna berättelser om en resa med M/S Bahia Blanca sedermera Tjimeras ursäktade felstavar, Chimera skall det vara.

Fortsättning från sidan 17

– Vinterträdgård!! Var det inte en glasveranda du skulle ha, frågade jag.

– Jo, på sommaren ja, sa hon och gick in.

Tredje ändringen

Det var tredje ändringen. Och så rullade det på. Nu är det en glasveranda och vinterträdgård som är byggd efter normer som gäller för ett varmbonat fritidshus. Det är möblerat med en matsalsgrupp, en skänk för porslin och en braskamin mitt i rummet. På önskelistan finns också en mysgrupp i ena hörnet under vinrankorna där man kan dricka kaffet efter middagen.

Jag måste erkänna att det varit ganska bra med lite lägre takhöjd och det är ju bra att det är varmbonat så att man kan sitta där även under den kalla årstiden. Det är planerat att det ska dukas långbord där till jul, så att vi kan äta julmiddagen framför brasansken. Hur det gick med grävmaskinen och grävningen är en annan historia, men jag tror nog att Karin gjorde den bästa affären.

God Jul och Gott Nytt År

EN BILD SÄGER MER ÄN TUSEN ORD (tror vi)

Redaktör Algotsson på cykeltur

Den här bilden damp ner på redaktionen dagarna för sista inlämningsdag. Ingen förklaring lämnades till varför bilden skulle vara med. Därför är det nu upp till mig att försöka tala om vad det föreställer. Bilden är unik på många sätt. Det är inte många som verkligen har sett Jerker Algotsson på en cykel. Och om detta mot förmodan skulle ha skett är denna bild ändå speciell. Algotsson håller bara ena handen på styret och det är något som voro honom helt främmande i normala fall. Han har emellertid gjort ett undantag för den här fotografen, som troligen är någon av Tidningen Folkets medarbetare. Bilden togs i samband med att redaktör Algotsson gjorde en tur runt Sörmland medhåvandes endast cykel och lätt packning i form av sovsäck, knäckebröd med någon form av pålägg och möjligen ett litet tält. Infälld till vänster samme man vid Trollsykienmästerskapet i mete. Tokka keps!

EN HISTORISK DAG "Stranna" får ny ägare

Fredagen den 22 november 1996 är en historisk dag i "rötternas" historia. Den dagen förändrades nämligen ägarskapet för Njutångers kyrkby 6:42, det vill säga "Stranna".

Under en tid dessförinnan hade ägarskapet diskuterats. Vid Trollsykienträffen 1996 träffades en uppgörelse om att en värdering skulle göras av Stranna. Tidigare har ju syskonen ägt en sjundedel var i fastigheten. Nu ville man att

emot gäster på samma villkor som tidigare. Men naturligtvis förutsätter det att det inte är någon som redan hyrt en vecka eller en helg. Det är bara att ringa 0650-200 56 och boka som vanligt. Jag bör väl också tillägga att det som blivit åtgärdat under det gångna året är att vi fått sommarvatten och sommaravlopp till Gammelbo. Varmt välkomna!!!

Sverker Henriksson

en skulle överta fastigheten. En rad turer vidtog efter värdering med bud och motbud på fastigheten. Det var Eric Algotsson som agerade mäklare och senare representant för säljarna.

Efter att alla fått yttra sig och acceptera det bud som lagts träffades en uppgörelse och den 22 november skred man till verket för undertecknande av alla handlingar. Uppgörelsen innebär att alla syskon säljer fastigheten till Sverker Henriksson med tillträde så snart betalning skett. Allt detta är nu genomfört.

Som köpare av fastigheten vill jag dock betona för såväl syskon som barn och syskonbarn och barnbarn att ägarförändringen i sak inget innebär för nyttjandet av Stranna. Alla är lika välkomna hem till Stranna nu som tidigare. Gammelbo står rustat och kan ta

Eric Algotsson, som representant för säljarna, och Sverker Henriksson, som köpare, har här undertecknat köpebrevet på Postbanken i Hudiksvall.

Stilstudie av mottagaren av botten-nappet

Lars Olofsson, en av Trollsykiens stormetare blir stint på flötet. Det hjälpte dock inte för att komma in bland de tre bästa i årets metartävling.

En av republikens yngre förmågor, Joel Wahlstedt, i gungorna.

Ännu en av de bilder som damp ner i brevlådan före jul och som det inte finns någon förklaring till. Jag vet att denna bild togs i samband med en av de tidigare släkträffarna, möjligen den allra första. Den visar i alla fall samtliga i familjen Ostlund hållandes varsin löpsedel där det står något om vad personen i fråga har åstadkommit under året som gick. Kanske 1969.

